

Да ли је политичка демократија стварно власт народа?

ПОРЕКЛО И ЦИЉЕВИ КАПИТАЛИСТИЧКЕ ДЕМОКРАТИЈЕ

Данас, више него икада, о демократији износи се закључак да јој нема алтернативе. Да ли је то стварно тако? На почетку треба да се позабавимо значењем појма демократије. Реч демократија треба да значи владавину народа.

Они који се боре за „демократију“ истичу „слободу“ као њену главну одлику. Мање заглашено, да то подразумева необуздану слободу рада капитала. Капитал у демократији има статус овоземаљског божанства и као такав је постао неприкосновена моћ над човеком. Речју, „демократија“ је политички облик владавине капитала над људима. Демократија је према томе класна власт малограђанштине, у истој мери као што је и реалсоцијализам био класна власт – диктатура пролетаријата. Иако на први поглед различити, деле исту суштину, обе не гледају на народ као органску целину већ га виде састављеног од различитих друштвених класа које су у сталној борби. Класне власти не могу и не желе да буду власт народне целине; оне су уствари власт једне класе над осталим народом. Из тога следи да „развој демократије“ значи учвршћивање власти капитала и да је „демократија угрожена“ не онда када су угрожена основна људска и грађанска права (о којима њени координирани заступници непрестано пропагандно таласају), већ када је угрожена власт капитала. Та истина се свакодневно потврђује у најразвијеним капиталистичким земљама Запада, посебно у САД и ЕУ.

Демократија је почетком 18. века идејно зачета у својој 'колевци' Енглеској, а после свог економског успеха – Индустијске револуције – почела ширење према континенталној Европи, прво 'пресађивањем' демократских идеја. Плод 'критичног омасовљевања' тих идеја била је Француска револуција, којој се приписује тзв. модерни „хуманизам“ с основним људским и грађанским правима на којима се угавањем заснива законодавство у савременим европским демократијама. Чињеница да се политичка демократија разгранавала Европом претежно под утицајем Француске револуције, одвела је (погрешном) мишљењу неких да је порекло

капиталистичке демократије Француска. Обиље историјских чињеница и доказа несумњиво показују да је 'мајка' политичке демократије Енглеска. Њеним деловањем у осталом 'непросвећеном' и 'профаном' свету утабан је пут освајачког колонијализма и створени темељи Британске империје, која до Првог светског рата, са ауторитетом 'старијег' и јачег, суверено утиче на политику и економију осталих 'демократија' и има своје 'доминионе', велике и мале поседе, на свих пет континената, старог и новог света.

Основни циљ демократског поретка стварање најповољнијих услова за процват и гомилање финансијског капитала, те што веће и шире слободно тржите за производе привреде и индустрије. Од свих осталих опеваних 'слобода', једина стварна јесте слободно надметање и међусобна конкуренција ривалних капитала – 'дивља' слобода у којој 'велика риба гута мању'. Све остало је безусловно усвајање и копирање целосног 'демократског' пакета, у коме је 'прописан' сваки детаљ друштвеног и државног поретка.

Сходно основном циљу политичке демократије, њеном јединству и једноумљу – а упркос унутрашњој 'противуречности' капитализма о слободном надметању, до истраге, конкурентног капитала – сели се и 'седиште', моћ и првенство у 'демократској' заједници држава. Оно је после Другог светског рата очигледно у САД, доминантној војно-политичкој и финансијско-економској светској сили, данас оличеној у агресивном Новом светском поретку (НСП), одлучном да што брже, док је премоћна, по свом нацрту 'преуреди' планету. Британске империје више нема, али је њен утицај још увек несразмеран њеној садашњој војно-политичко-економској моћи.

На чему се тај утицај заснива и у чему огледа? На империјалном наслеђу, данас оличеном у Британској заједници народа (Commonwealth); делом у историјској, вредносној и искуственој заједничкој прошлости са небританским народима, а делом јаким крвним и рођачким везама са просторствима Канаде, Аустралије, Новог Зеланда, па и САД. Али свакако и на престижу и угледу 'мајке' и изворишта капиталистичке демократије – Енглеској. То је

Порекло и циљеви...

наглашено 'изузетним односима' САД и Британије, нарочито у војно-политичким питањима. Бритнија је ауторитативан гласговорник и најпоузданији савезник САД у светским кризним ситуацијама, као у Ираку, Афганистану, Сирији, Либији и сада са Русијом. А тако ће бити и у сваком новом кризном сукобу и рату – реч и дело Британије уважаваће се у 'демократском' свету – као став 'велике силе', мада стварно то више није.

Сматрали смо важним, ради њеног правилног тумачења, расчистите 'порекло' капиталистичке демократије, а сад се враћамо нашој уводној теми.

Што је више угрожено право човека на живот, на слободу, на здравље и на здраву животну средину, на рад и личну као и народну егзистенцију, на слободу говора, на породицу, на неприкосновеност стана и личног живота – то се гласније куну у „демократију” њени верници. Корени представничке демократије, као што је знамо, су дакле у преврату малограђанштине над „старим поретком”. Тај стари поредак је замењен „демократским поретком” нама данас познат као НСП.

Демократија је данас, више него икада од њеног 'рађања' у Енглеској, идеја која готово „влада светом”. Већина светских сила не само да су њени активни поборци, већ се демократија и њена владавина нигде не сме доводити у питање. Нико не сме да је испитује, анализира; она је присутна као сунце и небо, као да никада није постојао, или не може појавити, неки други политички систем. Она се не доводи у питање и тачка.

Велика иронија је да демократија, која у свом изворном (хеленском) смислу значи „владавина народа”, данас означава поредак у коме су грађани сведени на радно-потрошачку масу и робове капитала. Она се не темељи на људским и грађанским правима, већ на класној власти и апсолутизованом принципу профита и приватне својине. Све оно што даје првенство приватној својини и што омогућава „слободу” увећавања профита оправдано је и добродошло. Када је профит апсолутно начело, онда су легални и легитимни најгори злочини уколико се путем њих спречава распад владајућег поретка. Право човека, а и целог народа, на слободу и живот подређено је праву власти капитала на опстанак.

Збивања у савременом свету указују на то, да су верници „демократије” спремни да употребе сва расположива средства да би се обрачунали с последицама кризе која може да угрози владајући систем НСП. Од 'ружичастих' револуција које свргавају неподобне и непослушне, преко 'арапског пролећа', превентивних ратова против бивших савезника који би могли да подлегну искушењима слободе и 'независности', до форсиране исламизације Европе од које хоће да направе људско и расно 'сивило', чије су директне последице огромне људске жртве, грађански ратови и милионско померање и збегови домородаца, како хипокритски звучи 'хуманитарно' оплакивање хиљада удављених избеглица (њихове

жртве) који плутају Медитераном. Треба истаћи да су све државне, друштвене установе и ткз. НВО у савременим капиталистичким 'демократијама' координирано усмерене у остваривању циљева НСП.

Малом је познато да су и политичке партије тековине капиталистичко-демократског поретка. Који смисао има њихово постојање? Оне, као вештачке творевине, служе цепању органске народне целине на завађене групе; „divide et impera” је начин владања НСП-а. Поборницима НСП-а је у тако подељеном друштву много лакше да спроведе своје циљеве и постављају своје кандидате на одређена места у власти, у циљу даље афирмације политике НСП-а и његове одбране. Партије у представничкој демократији, путем већине у скупштини, остварају стварну власт у држави, а над народом. Верници НСП-а раде, иако у различитим партијама, координирано и тако за њих не постоје препреке за остваривање својих циљева. Делујући са различитих партијских позиција за њих није проблем да на крају изгласају шта год желе, а да народ нема никаквог утицаја на њихово решење.

У свету, па и у Србији, данас многи кажу како је представничка демократија, на очиглед њених мана, ипак најбољи систем. Пропагирају да не постији алтернатива, не видећи да она итекако постоји.

Стварно народно представништво треба да буде што потпуније а не подељено, у смислу да цео народ, његова историја и живот и сви његови слојеви и 'поделом рада' у друштву спотано створене интересне групације (занимања) у њему буду заступљени. Народ као органска целина и сви сегменти и животна питања његова, треба да буду што директније заступљени, да би суштински народни интерес дошао до изражаја. Тако би се створило право и истинско народно представништво, попуњено представницима стварног и живог народа – сељак би представљао сељака, радник радника, итд. То би осигурало да сталежи бирају најбоље међу собом као заступнике, а не да партије и држе монопол на кандидације за посланике. Скупштина би у том случају расправљала и закључивала о актуелним и стварним питањима народног живота, а не о вештачким и идеолошким које нам данас намећу партије и туђини.

Јаков Бабић

ИЗ САДРЖАЈА

Бајден ће тражити јасне одговоре	5
Смена власти без промене система.	7
Коначна дехристианизација Србије.	9
Које су све личности плували Србе?.....	11
Конструкција војвођанског идентитета.	13
Руски заокрет ка Истоку.	17
Анатомија посрнуле Империје.	19
Словеначко крваво пролеће 1945.	25
+ Хрвоје Магазиновић.	29

Јасмина Вујић, професор нуклеарне физике у САД:

Продајом стратешких ресурса срљамо у дужничко ропство - постајемо колонија

"Ако продамо нашу енергетску инфраструктуру, уз продају телекомуникационе инфраструктуре и уз продају земљишта и хране, ми ћемо бити окупирана колонија и наши људи ће радити за храну, а то је дефиниција ропства", каже Јасмина Вујић, професор на Универзитету у Берклију и један од наших највећих стручњака за нуклеарну физику.

Последњих дана у јавности се могу чути најаве власти да ће тендер за Телеком Србије бити расписан до половине године, министри већ разматрају како ће потрошити паре од продаје и све делује као да је приватизација Телекома готова ствар. Јавна расправа да ли уопште продати ову компанију као и да не постоји. Јасмина Вујић, професор на Калифорнијском универзитету у Берклију и један од наших најуспешнијих научника у иностранству, која је била један од покретача петиције међу нашим стручњацима у свету против продаје Телекома 2010. године, истиче да је јавност тада утицала да до продаје не дође.

„Тако је и претходна влада одлучила 2010. године да Телеком мора бити продат, али се покренула јавност. Надамо се да ће се и овога пута то десити. Професорка Александра Смиљанић, бивши министар за телекомуникације која је тада и смењена и уместо које је постављена Јасна Матић, особа без икакве стручности у области телекомуникација, тада ме је контактирала и објаснила ситуацију око продаје Телекома. Онда смо написали писмо и послали га на адресе наших колега. За веома кратко време прикупили смо близу 150 потписа наших врхунских стручњака широм света. Писмо је затим послато медијима и уручено на руке министарки за телекомуникације Јасни Матић која поводом тога није дала никакву изјаву. Вероватно је и та наша акција утицала да Телеком на крају не буде продат, а и синдикат Телекома се укључио јер су схватили да куповина Телекома од стране компаније истовремено значи и отпуштање великог броја радника. Мада постоје сумње да је садашња влада већ одлучила и договорила се о продаји Телекома и то немачком Дојче телекому, како се прича у јавности, ја се надам да то може да се заустави. Познато је да када је претходна влада покушала да прода Телеком, садашњи премијер и његова странка су то назвали економским злочином, најавили тужбе и запретили масовним демонстрацијама.

Пишемо слично писмо као и 2010.

наводећи додатне разлоге зашто Телеком не сме бити продат, јер желимо да поново изразимо нашу забринутост овом неразумном одлуком владе, која може да има дугорочне негативне последице на целу област информационе технологије у Србији, као и на привреду Србије у целини.

Тврдња владајућих структура да ће Телеком Србије бити продат за више пара него што је била последња понуда Телекома Аустрије је право обмањивање јавности – у претходном случају продавало се 51 одсто Телекома а сада се продаје 100 одсто, укључујући и инфраструктуру!"

Који су то разлози?

„Телекомуникације и информационе технологија су стратегијски ресурс, као што је то Електропривреда Србије, као што су то воде, као што је то храна, као што је обрадиво земљиште, и њих никако не треба продати странцима. Контактирали смо Самостални синдикат Телекома и они су свакако спремни да подигну свој глас против продаје Телекома. Председник Синдиката Телекома Мирослав Јоксимовић је у интервјуу који је објављен у Привредном прегледу, а који сам имала прилику да прочитам, нагласио да Синдикат Телекома не подржава одлуку владе о продаји Телекома, да се не слажу са констатацијом да у Телекому има вишка радника, и да подсећају на чињеницу да „за Телеком посредно ради близу 90.000 радника, дистрибутера, произвођача опреме, трговца, информатичара, извођача и других ангажованих сарадника“, и да се сумња да ће око 50 одсто њих изгубити посао после продаје. Индикативно је и да је синдикат Телекома, у оквиру шире кампање Конфедерације слободних синдиката организовао једночасовни штрајк упозорења 16. децембра, када се нагласило: „Тражили су да се смањи број запослених у јавном и државном сектору, пристали смо... Тражили су да радимо више за исту плату, пристали смо... Тражили су да не повећавамо реалну цену рада док траје криза. Сада траже од нас да враћамо дугове које нисмо направили и да будемо јефтина и сиромашна радна снага. Хоћемо ли то дозволити? Нећемо!"

Контактирала сам и Академију инжењерских наука Србије чији сам инострани члан и апеловала сам на колеге у Одељењу електротехничких наука да изађу са својим ставом, као што су колеге у оквиру грађевинских наука

Продајом стратешких...

подигли свој глас против фатаморгане зване „Београд на води”. Поводом сулудих покушаја да се будзашто распродају стратегијски ресурси који припадају свим грађанима Србије требало би да се огласи и Српска академија наука и уметности, али се то не може очекивати, имајући у виду ћутање САНУ у вези многих других националних питања везаних за опстанак српске државе и српског народа.

У изградњу телекомуникационе инфраструктуре ова земља је улагала више од 100 година. Подсећам да је „Телеком Србија” кренуо у регионалну експанзију 2006. године, да би следеће 2007. године, куповином већинског пакета Телекома Републике Српске и оснивањем трећег телекомуникационог оператора м:тел у Црној Гори 2010. године, заокружио тржиште у знатном делу некадашње Југославије и доказао да са својим постојећим стручним и кадровским потенцијалом може да остварује завидне пословне резултате. Најзначајније улагање „Телеком Србија” после претходно поменутих регионалних инвестиција је куповина већинског дела (51%) компаније ХД ЊИН (Арена Спорт), чиме улази у област производње мултимедијалног садржаја. Ова компанија је власник права за емитовање спортских канала на територији Републике Србије, Босне и Херцеговине, Црне Горе и Хрватске. Коначно, у јануару 2012. године, „Телеком Србија” купује 20% деоница мањинског пакета ОТЕ-а, након чега држава Србија постаје стопроцентни власник „Телеком Србија”. Овакав телекомуникациони систем, према светским ценама, сигурно кошта неколико милијарди евра. Уз то, „Телеком Србија” је једина српска компанија која пословно повезује српске земље и то се мора очувати. Ту је такође нерешено питање имовине Телекома Србије на Космету. Продаја Телекома Србије ће омогућити прелаз телекомуникационе инфраструктуре на северу Космета у албанско власништво. А то мора да се спречи, као што мора да се спречи и отимање Трепче. Ова компанија је и даље најпрофитабилније предузеће у власништву државе, иако је уплив политичких структура у Телеком Србије огроман. Погубни модел коришћен и у другим државним предузећима једноставно дави Телеком: нестручни и незаинтересовани руководиоци тим, која хиљада непостојећих радника на платним списковима, манипулисање токовима новца и уговарањем послова и буџетски корисници (од МУП-а до здравствених установа и министарстава) који не плаћају за услуге.

И поред свега наведеног, Телеком Србије је и прошле године остварио профит од 140 милиона евра уз отплату великог дела дуга. Када отплати дуг, Телеком ће за неколико година имати профит већи од 300 милиона евра. Без

обзира колико држава добије за Телеком, а не може више од милијарду до 1,2 милијарде евра, колико је понуђено и прошлог пута. Другим речима, за 4 до 6 година, „Телеком Србија” ће зарадити онолико колико би се сада – и то у најповољнијим пројекцијама – за њега могло добити од страних купаца, а у исто време „Телеком Србија” би остао у рукама државе као најпрофитабилније предузеће.

Министар за телекомуникације Расим Љајић изјавио је да ће пола прихода од продаје Телекома ићи на отплату камата, а други део на нешто друго. Једном речју, секу грану на којој седе. Кад једном распродају постојеће стратегијске ресурсе, и кад сутра више не буду имали шта да продају, од чега ће се отплаћивати огромни кредити? Само у току последња два месеца Србија се задужила за пола милијарде евра. Даље узимање кредита значи да јуримо у дужничко ропство, а видимо шта се дешава у Грчкој, Румунији, Бугарској, а и у осталим земљама трећег реда у ЕУ.”

Шта би продаја Телекома значила за образовање инжињерске струке у Србији?

„Било која страна компанија ће извучи профит у своју земљу. Њима се не исплати да улажу у било какав истраживачки рад у Србији и у стручњаке тог профила овде. У суштини, њима треба јефтина радна снага и они желе да своје иновације пласирају овде, а не да се овде иновације развијају. Електротехнички факултет ће имати проблеме зато што ће стручњаци тог профила отићи у иностранство. Ни институти као што је Институт Михајло Пупин ускоро неће имати шта да раде.”

Дали би продајом Телекома странцима била угрожена безбедност земље?

„Продајом Телекома странцима дајете им на тањир комплетан приступ војсци, полицији, здравству, образовању... То је по мени несхватљиво, јер свака држава, ако је суверена, мора да има одвојен део телекомуникација за полицију и војску. Сумњало се доста дуго да тајне службе у САД, Великој Британији, Канади, Аустралији, Француској прислушкују не само земље које су им мета, већ и пријатељске земље, али и сопствени народ. Одговор ових држава је увек био да се ради о праноји и теоријама завере. Онда је Едвард Сноуден прикупио и показао документа из којих се јасно видело да ове земље не само да прислушкују сопствене грађане, на шта немају право по својим уставима, већ су се упустиле у низ других илегалних прислушкивања и сајберкриминала. То је управо и највећи значај Сноудена, што је успео да јавности предочи доказе о овим илегалним и криминалним радњама ових пет земаља.

(Крај на стр. 6/1)

Зашто Бајден зове Вучића?

Тражиће јасне одговоре – а што год да Вучић каже, чека га суочење с народом

После Бајдена више неће бити двосмислених порука, које су спречавале да се власт сретне са народом, ближе него икад пре

Вучић ће у мају видети Бајдена. Да ствари међу Србима и Американама иду непокивариво добро, видео би Обаму. Да иду непоправљиво лоше, не би видео никога. Овако, остало је штошта да се практично заврши са типом који јесте нека врста најтеже америчке политичке артиљерије. После њега обично ти доплови „Теодор Рузвелт“, звани Велика Батина.

Шта су Вучићева очекивања од тог састанка, објавиле су једне дневне новине које имају приступ високо скоро као Зорана Михајловић. Елем, према том извору, Бајдена ће занимати да ли Србија чврсто остаје на европском путу, уз, препостављам, неколико јасних антируских потеза које треба да приложи као гаранцију. Чврст доказ биће, рецимо, Вучићево јавно одустајање од руског гаса и пристанак на онај амерички, који му је Бајден пре неки месец представио у Минхену. Или бар хапшење оних 75 војника који ће марширати на Црвеном тргу јер су учествовали један дан у рату у иностранству на страни Путина.

Вучић ће, каже исти извор, од Бајдена тражити да притисне Меркелову да отвори Србији неко од преговарачких поглавља, и тражиће више америчких инвестиција у Србију, које су се до сада показале мршавијим од помоћи за Украјину.

Хајде да све то преведемо на српски. Ако је веровати Вучићевим очекивањима, Бајдена ће занимати да ли је Србија са Американама или Русима, с тим да ће одговор овај пут моћи да се да у само једној речи. Није проблем, ако је потребно, Вучић ће рећи ту једну реч, али ће му, како је планирао, рећи и да помресмо од европског пута и да нам треба разумевање ЕУ и нешто кеша да Србија не скапа на свом светом циљу.

Е сад, Вучић, наравно, може Бајдену да каже како он остаје на европском путу. Шта, међутим, може да му каже за Србију? Да ће учинити све, па шта испадне? Хоће ли му рећи да се страх Србије од последица европског пута – да га неће преживети – полако изједначава са страхом од последица одустајања од европског пута, чаробном ствари која је годинама обезбеђивала покорно ћутање Србије? Хоће ли му рећи да та чињеница у Србији отвара неке процесе који се до сада нису видели? Да се може десити да он, Вучић, оде једним путем, а Србија другим?

Не верујем да ће му рећи ишта од тога, јер не верујем да у нашој политичкој класи још увек постоји та врста културе која би једног Бајдена натерала да после састанка остане у недоумици. На пример, да му каже: а зашто ви Амери најпре не убијете Ципраса и Орбана, па онда тражите од нас да останемо на европском путу. Јер, две блиске земље шаљу Србији сиренски зов побуне – једна да се Американама може рећи „не“ и преживети, а друга да се штедњи и дрању

коже са народних леђа може рећи „не“ са за сада истим исходом. И обе земље заједно, притом ниједна традиционално русофилна, сведоче нам да сарадња са Москвом није никакав смртни грех, већ је у служби буђења народне наде, што у овако мрачним временима није мала ствар.

Елем, укините ви Србији тај зов побуне мађарских и грчких сирена, и све ће бити у реду. Пашћемо ницице, и ни за милост нећемо молити. Овако, ништа неће бити, чак и ако се Бајден потруди да убеди Меркелову да Србији отвори неко поглавље, чак и ако неки амерички фонд у Србији покрене неки ситан послић.

На потезу од Пиреја до Вацлавских Намјести ствари се за Американама не одвијају баш како би желели. Чак би се рекло да је ЕУ – мислим на Берлин – од Турске и Грчке, преко Македоније, Србије и Мађарске, до Словачке и Чешке изгубила рунду у дуелу са Русијом. А то ће рећи да на терен треба да истрче сами Амери, по чему се лако може видети да ствари не иду како треба. Зато није случајно да Бајден зове Вучића, јер Србија је најтања карика том ланцу, подељена и најсличнија Украјини, као резултат већих улагања у медије и пету колону него у све поменуте земље заједно. А то ће рећи да нађе Бајден својим потезима у Мађарској и Грчкој давати пример Србији, него ће преко Србије слати сигнале Будимпешти и Атини.

Како нам се то догодило и како смо упали у тако дубоку замку, дуга је прича. Тек, Вучићева посета Бајдену није најважније што нам се може десити, утолико више што је тешко не предвидети исход те посете. Оно што је важно десиће се после. Може Вучић на повратку из Вашингтона и да каже како се преварио у погледу протестаната, и да су заправо адвентисти права ствар, у Србији ће га сачекати свет чији унутрашњи сат окреће казаљке у супротном правцу од оног на који је Бајден навио Вучића.

Ради се о томе да после Бајдена више неће бити двосмислених порука – и парада са Путином и уговор на НАТО, и патриотизам и вазалство, и брига за народ и меморандум са ММФ, и ватра и вода – чак ни таквих где су се прве губиле већ на симболичкој равни, а друге потврђивале у суштинској. Елем, после Бајдена – и то је смисао ове цртице – Вучић ће се срести са народом, ближе и директније него икад пре.

Не могу да знам колико ће тај сусрет трајати иако мислим да знам како ће се завршити. Тек, последњи који се нашао у сличној ситуацији – притом наоружанији и знањем и добрим намерама од ових данашњих – а који се после једног таквог сусрета срео са народом рекао је: „Јадни Срби, шта ће бити с њима“. Шта је било с њима знамо до у детаљ; шта је било с њим, једва да имамо појма. Нестао је после те реченице.

Стандард, 10.4.2015.
(Подвукла – Искра)

ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ

Продајом стратешких... (са стр. 4)

Такође су у јавност изнети докази да НСА (америчка Национална агенција за безбедност) присиљава велике приватне компаније као што су Гугл, Мајкрософт, Фејсбук, Јаху и друге да дају држави податке о својим корисницима, мада су ове компаније дуго тврдили да оне то не раде. После објављивања докумената правдали су се да им је НСА забранила да о томе причају, што је вероватно тачно, али остаје чињеница да нису ни покушали да се заједно одупру овим напади-ма на приватност њихових корисника. У том случају би и држави било далеко теже да то нареди.

На крају, сада ове компаније раде на томе да шифрују поруке корисника како држава не би могла да их лако отвори. Међутим, чак је и утврђено да је НСА тражила од Националне агенције за стандарде, која између осталог даје и стандарде за шифровање, да се ослабе стандарди како би они могли да лакше разбију шифроване материјале.

После промена 2000. године када је Ђинђић довео Мајкрософт и када су купили њихов софтвер и компјутере за војску, полицију, здравствене службе, државну управу, образовне установе, ми смо били шокирани. Наше удружење електроинжењера у САД је написало писмо у ком смо скренули пажњу да, на пример, немачка држава не користи Мајкрософтове производе већ „опен соурсе“, јер сви Мајкрософтови производи имају улаз помоћу којег врло лако могу да уђу у системе. Једини начин да заштитите важне податке је да они не буду умрежени.

Компјутери на којима стоје базе података морају бити одвојени физички од мреже иначе не можете их сачувати.”

Најављује се и неки вид приватизације ЕПС-а. та мислите о томе?

„Као и у случају Телекома ради се о стратешким ресурсима који се не смеју приватизовати, а поготово продати странцима. Исто важи и за земљиште на чију продају странцима смо пристали Споразумом о придруживању.

Ако продамо нашу енергетску инфраструктуру, уз продају телекомуникационе инфраструктуре и уз продају земљишта и хране, ми ћемо бити окупирана колонија и наши људи ће радити за храну, а то је дефиниција ропства.”

16.4.2015.

(Подвукла – Искра)

Балкан магазин

Сенатор САД: Где Америка згази, ту хришћани „не расту”

Уколико падне Сирија следи „врло брзо напредовање Ислама на Европу”, изјавио је амерички сенатор из Вирџиније Ричард Блек, додајући да су године интервенција САД на Блиском истоку и другде резултирале огромним бројем расељених хришћана у Сирији, Ираку и на Балкану.

– Ако погледамо историју америчког мешања од првог рата у Ираку, централно је да су у сваком од случајева различите земље „очишћене од хришћана” – рекао је он за „Раша тудеј”(РТ), наводећи да су хришћани који су живели на Косову преко хиљаду година „нестали, потпуно уништени”.

Руска сателитска ТВ на енглеском језику подсетила је да је пре 11 година током четвородневног погрома на Косову и Метохији више од 4.000 хришћанских Срба протерано из шест градова и девет села, а да су етнички Албанци у нередима уништили висице од 900 кућа и 39 цркава.

Блек је интервјуу за РТ рекао да већина Американаца није свесна да су почеци хришћанства везани за простор данашње Сирије.

Ако падне Сирија, оде Европа

Амерички сенатор, који је прошле године захвалио сиријској влади Башара ел Асада на заштити преосталих хришћана у тој земљи, изразио је забринутост због судбине Дамаска, Блиског истока и Европе.

– Ако падне Дамаск, застрашујуће црно-беле заставе Исламске државе вијориће се над Сиријом – рекао је Блек, додајући да би после неколико месеци „пали Јордан и Либан”, а да би следећи циљ самопроглашене Исламске државе била Европа.

– Сирију посматрам као центар гравитације (...) западне цивилизације. Уколико она падне, видећемо врло брзо напредовање Ислама на Европу – рекао је Блек, који је служио у америчкој морнарици и био војни тужи-лац до избора у Сенат.

РТ преноси податке „Сиријског центра за политичка истраживања”, по којима је шест одсто становништва Сирије погинуло или је рањено у сукобима, више од пет милиона је избегло, а унутрашње расељених је 40 одсто од преосталог броја становника од 17,65 милиона.

19.3.2015.

Vesti-online

СМЕНА ВЛАСТИ БЕЗ ПРОМЕНЕ СИСТЕМА

Недуго пошто је формирана прва влада у коју је ушао СНС, а на чијем челу је био Ивица Дачић, почело се и са повлачењем разних потеза који су указивали да ће то заправо бити политика континуитета онога што је радио и Борис Тадић. Али, један део јавних делатнија и разних аналитичара је искочио у заштиту таквог курса. **Тобоже, притисак западних центара моћи је био толики, да се негде морало попустити. Зато ћемо начинити уступке тамо где се мора (!), па ће бити потписан Бриселски споразум, а заузврат ћемо ојачати сопствену позицију на неким другим пољима.** У том контексту, често су као примери навођени Милош Обреновић, а ретко и Милан Недић. „Љубићемо папучу султану“, „прихватићемо реалност“, али ћемо јачати сопствену моћ тамо где је могуће.

А, када је већ о Милану Недићу реч, он се наводи као један од оних који је *покушавао да спроводи политику јачања националних ресурса у условима окупације. О томе сведочи у својим мемоарима и Херман Нојбахер, који је одлазио са многобројним предлозима како побољшати економски положај Србије, а у циљу смиривања устанка на српском етнопростору, код Хитлера, само што тадашњи немачки лидер није имао ни слуха ни рачуницу за тако нешто.* Једино где је Недић могао нешто да уради и без одобрења окупатора, било је поље културне политике и високог образовања (ако ништа друго, онда навести барем спашавање професора Београдског универзитета).

Како један народ да се сачува без културне матрице и јаког образовног система? Како одржавати културну матрицу без истраживања и афирмисања сопственог културног наслеђа? **Зато се и на пољу осмишљавања и спровођења културне и образовне политике увек може учинити више него у другим сегментима. Тај ресор делимично остаје испод радара окупационих снага.** Због тога је и очекивано да се евентуално „јачање националних ресурса“ најпре осети на пољима културе и образовања. Тада би цела конструкција како ћемо са једне стране „љубити папучу“ нових господара, а са друге стране улагати у дугорочно јачање, могла да се брани. Чак шта више, можда би се у будућности потврдило и како је била једина могућа.

Међутим, на тим пољима не да није

урађено ништа, него се све ради супротно дугорочним интересима земље и народа (ма како да дефинишемо ова два појма). Нису ту у питању само финансијске недаће. Мада, и ово иде на конто неуспеха садашње Владе. Криза је у целој Европи, кресање буџета је неминовност, али **према просветарима у штрајку се мора имати обзира. Исто тако, недопустиво је да се отказују балетске представе у београдском Народном позоришту. Ако то прође без икаквог подизања гласа, убрзо ће почети и скидање позоришних представа.** Па тако док се све не затре. Мере штедне су неопходност, али се може штедети на другим местима. Издвајања за културу су, гледајући остале ставке у буџету–смешна. За балет, оперу и позориште – још смешнија.

Овде се пре свега ради о прихватању једне идеолошко–политичке матрице, која има за циљ да суштински уништи националну културу и национални образовни систем. Оно што неолиберализму треба, а то је у Србији, барем када је о кадровским потенцијалима реч – мало, то ће се кроз прецизно постављене филтере издвајати и даље усмеравати. **Оно што остаје треба претворити у „телетабисе“.** Зато се системски уништавају култура и образовање, две каријатиде нашег опстанка. Уместо да се на националним фреквенцијама (бесплатно и са пуно ентузијазма) промовише Народно позориште, простор заузимају „Парови“. **Уместо да се обезбеде услови универзитетима, лабораторијама, институтима, истраживачима и предавачима да прате савремене трендове и квалитативно подижу ниво сопствених активности, енергија и новац се расипају на отварање „установа за менаџмент“.** Ако се настави телетабизација Србије за двадесет година ћемо имати четрдесетогодишњаке, који ће требати да управљају земљом, њеним апаратом, производним и услужним системима, а да они суштински ништа неће знати. Имаће формално звање, али не и ваљано образовање. **А одрастаће у окружењу у којем више неће бити никаквих значајнијих културних садржаја, у којем су „Парови“ најгледанија емисија.**

Заправо, у одређеној мери, већ и трпимо последице тога. Шефица кабинета министра Тасовца се надахнутим писмом преко свог ФБ профила обратила заинтересованима који су је пропитивили о трошењу буџетских

Смена власти...

средстава и њеном летовању. Одговор је гла-
сио: „Ви сте закржљали и несналажљиви и
вашу љубомору и комплексе лечите преко
ових патријотских сајтова. ХАХА јадници.
Ако то хоћете да чујете ево вам. Боли нас уво
за вашу гладну децу и за вашу правду! *Јел се
патриотизам једе, да ли можда плаћа рачу-
не. НЕ? Е па онда што се јављате. Ако нам
можете нешто, ви то урадите. Ајд да вас
видимо. Брига мачке, шта мишеви о њима
причају. Ово је ново доба, либерално доба
где опстају само најсналажљивији. Ми смо
то и СНС странка нам је омогућила да пока-
жемо шта умемо. Живео Вучић! Доле са
великосрпским национализмом и фашиз-
мом!*” (правописне грешке из оригиналног
текста исправио аутор, како би било читљиви-
је). У одређеној мери, ми већ трпимо освету
надобудних, лоших ђака, људи који никада
нису ушли у позориште, који годишње можда
прочитају једну књигу Весне Дедић. Можда ни
толико. Али знају да кажу „Живео Вучић!”.
*Зато добијају функције и плаћени су новцем
из буџета. И довољно су промућурни па су
схватили како је понављати „доле са вели-
косрпским национализмом и фашизмом!”,
препорука за милост окупатора.* У толикој
мери, да министар Тасовац није смео ни да
писне после ових сплачина његове најближе
сараднице. А камоли да је смени.

Да се ради о чистом идеолошко–поли-
тичком проблему, говори и „случај Жарка
Требјешанина”. Представници ЛГБТ попула-
ције, или како се већ сада представљају,
захтевају од цењеног професора Београдског
универзитета да из средњошколских уџбе-
ника биологије, психологије и медицине
избаци формулације типа да је „...објекат
сексуалног нагона по правилу јединка
супротног пола”, и да у одређеном добу
млади показују снажно осећање за „супрот-
ни пол”. Професор Требјешанин одбија да
направи измене и понавља да су његове
тврдње засноване на дугом истраживачком
раду иза кога стоје релевантне рецензије.

Међутим, на све ово државни секре-
тар у Министарству просвете Зорана
Лужанин одговара да „нови закон подразу-
мева да сви уџбеници морају да испуне
Стандарде квалитета, што сада није случај
за уџбенике који су издати пре 15–20 годи-
на”. У последњих 15–20 година, наука по овом
питању није рекла ништа ново, као ни у низу
других дисциплина. Али, јесте политика. У
неолибералном идеолошком оквиру је
хомосексуализам проглашеним прихватљи-
вим. И сада се, као у време комунизма,
научна сазнања морају прилагођавати

идеолошкој поставци. И онда, цаба професо-
ру Требјешанину силан научно–истраживачки
рад, стриктно поштовање теоријско–методо-
лошких стандарда и процедура, извођење
закључака и рецензије, када ми имамо
Стандарде квалитета. После њега, нека се
спреми и „Венеова збирка” из математике. И
она је давно објављена први пут, када нису
постојали Стандарди квалитета. Јер, **разни
Стандарди квалитета се и пишу како би се
поспешило стварање телетабиса. Неоли-
берална парадигма промовише просечност,
то је основа развоја потрошачког друштва.**

Ствари, наравно, нису безнадежне. За
почетак, **уместо фокусирања на власт, ошт-
рицу критике и будуће борбе неопходно је
смерити на систем.** Јер, власти се мењају, а
систем остаје исти. Оде један министар дође
други, оде једна шефица кабинета, дође
друга. Поново трошати енергију на мењање
власти, а да се **истовремено не отвори пита-
ње и промене система је јалов посао.** Одлазак министара Тасовца и Вербића, после
свих брљотина које су у њиховим ресорима
направљене је неопходан, али не и довољан
услов. Ослободилачка политика је могућа. У
ресорима културе и образовања чак и најверо-
ватнија. У економији и спољној политици ће
простор за широко маневрисање бити скучен,
али зато могућност надлежних да подрже
закључак професора Београдског универзите-
та, заснован на дуготрајном истраживању, не
може бити упитна. Какви Стандарди квалите-
та, какви бакрачи. И **према томе треба мери-
ти постављање и ове и сваке наредне вла-
сти.** Садашња влада је на том испиту пала.
Она не води политику „јачања националних
ресурса” у било ком сегменту. Њу је немогу-
ће оправдавати због тога што „прихвата реал-
ност” и тиме угрожава неке од наших витал-
них интереса.

Не знамо шта нам сутрашњи дан доно-
си, па се може десити и да уђемо у ситуације
када је пред ММФ–ом, Светском банком,
НАТО–ом или ЕУ, паметније да се „правимо
мртви”. У околностима у којима смо, можда
буде боље ћутати и превише не таласати, док
није угрожен неки витални интерес. Али, на
пољу културе и образовања се може пуно ура-
дити. Више него што било ко може претпоста-
вити. Ту је државни апарат способан и у поли-
тичком, и у финансијском, и у логистичком
смислу, да се супротстави телетабизацији
народа. Да се **уместо неолибералног бунила,
утемељи здрав систем** који ће своје плодове
дати већ за деценију. Само остаје питање да
ли постоји и политичка воља за тако нешто.

Политика, 10.4.2015.
(Подвукла – Искра)

Душан ПРОРОКОВИЋ

КОНАЧНА ДЕХРИСТИЈАНИЗАЦИЈА СРБИЈЕ

Крајем новембра 2014. председник Владе Србије Александар Вучић истакао је у телефонском разговору с председником Владе Молдавије Јуријем Леанком да Европска унија „није и не може бити баук за православне народе”. Да ли је баш тако? Или је онако како је рекао Свети Николај Жички да је Европа без Христа „Бела Демонија”? Зар читава ЕУ не доноси антихришћанске законе који разарају сваку могућност живљења по Божјим заповестима на нивоу друштва?

Још 2011. објавио сам текст „Породица: одбрана и последњи дани”. Повод је био покушај жутокраких да Србији као закон наметну гомилу ЕУ лудости, од легализације хомосексуалних веза, преко изједначавања васпитног физичког кажњавања детета са злостављањем, све до сурогатног материнства.

Изгледало је, после свега, да је безумље, макар привремено, заустављено. Али, не лези враже! Све се наставило и прошле, 2014, када су ЕУротичари бацили у јавност предлог Грађанског законика, и у њему све оно чему се јавност противила 2011.

Текст „Породица: одбрана и последњи дани” може се наћи на интернету, па се тамошња аргументација и фактографија неће понављати. Овога пута неколико речи о антихришћанској суштини предложених законских решења.

НОВИНЕ У ГРАЂАНСКОМ ЗАКОНИКУ

Ако се законик усвоји, жена и мушкарац који живе у ванбрачној заједници стичу права и дужности као и супружници који су венчани, а заједница лица истог пола биће уређена посебним законом, чиме се јасно ставља до знања да ће ЛГБТ „брак” бити легализован! Осим ове ЕУ новине, Законик доноси низ нових предлога: озакоњење сурогатног мајчинства, забрану физичког кажњавања деце, либерализацију усвојења деце кад су у питању странци... Ту су и друге новине, као што је озакоњење еутаназије.

Чланом који каже да је „мајка детета жена која га је родила, изузев рађања за другог” уводи се у нашу земљу појам сурогатне мајке. Она не сме то радити за новчану награду, али јој трошкови одржавања трудноће и рађања могу бити надокнађени. Уговор о рађању за другог може бити закључен између сурогатне мајке и супружника и ванбрачних партнера.

О чему је овде реч?

О репаганизацији Србије, у складу са

процесом репаганизације Европе.

Угледна руска историчарка, Наталија Нарочницка, у интервјуу који је дала почетком 2014. сведочи докле је дошла Европа са својим ратом против хришћанских вредности: „Реч је о ратоборној постмодернистичкој идеологији савремене либертаријанске елите Западне Европе и Америке у оквиру које се проглашава потпуна ослобођеност појединца од сваког традиционалног поретка ствари, било да је то верски, национални, државни, историјски, а сада већ и биолошки, односно Богом дате природе”.

КАКО ЈЕ БИЛО ПРЕ ХРИШЋАНСТВА

У доба пре но што се хришћанство раширило светом, постојало је ритуално жртвоприношење људских бића; нису то чинила само дивља канибалска племена него и високоразвијене цивилизације, попут мајанске и ацтечке. Феничани су жртвовали децу Молоху, а Грци и Римљани су падали у убилачки занос приликом слављења Диониса – Бахуса.

У Спарти, новорођенчад која би се родила са телесном маном, била су немилосрдно убијана. У Риму, отац је са дететом инвалидом могао да учини исто.

Дошло је хришћанство, и тако нешто постало је незамисливо. Породица се утемељила на речи Христовој о нераскидивости брачне љубави, и на речи Светог Павла да жене треба да поштују мужеве као Црква Христа, а мужеви да воле жене као Христос Цркву, спремни да се за њих жртвују.

У античкој Грчкој, педерастичка се сматрала уобичајеном: спартански војници били су везани сексуалним везама старијих и млађих војника, а у демократској Атини младићи су услуге учитељима могли да плаћају сексом. Дошло је хришћанство, и вратило мужеве женама.

Жене су своја права први пут добиле са хришћанством; између осталог, и право да имају своју реч кад је васпитање деце у питању.

Пре Христа, држава је, у ликовима својих царева, била обоготворавана. Дошло је хришћанство, и ставило границу власти. Када се ромејски цар пео на престо, добијао је од ђакона Храма Свете Софије врећицу прашине, да зна ко је и шта је. Човек, захваљујући хришћанској вери, више није био потпуно потчињен држави.

Прве болнице у историји човечанства појавиле су се у „Василијади”, монашком пред-

Коначна дехристианизација...

грађу Кесарије Кападокијске, и основао их је Свети Василије Велики са својим монасима, у четвртом веку после Христа.

Дакле, **основе свега што нам данас изгледа најнормалније и неутуђиво наше, хришћанске су.** Тако је, између осталог, и са правом.

ХРИШЋАНСТВО И ПРАВО

Темељне погледе на однос Цркве и световног права можемо наћи, прегледно изложене, у „Основама социјалне концепције Руске православне цркве”. Ту пише да је **основа државних закона је морални закон записан у људском срцу (Рим.2,15)**; то јест, „право у себи садржи неки минимум моралних норми које су обавезне за све чланове друштва. Задатак световног закона не састоји се у томе да свет, који лежи у злу, претвори у Царство Божије, него да се он не претвори у пакао”. **Право је, доскора, увек и свагда било утемељено на религиозним начелима** (довољно је читати студију Фистела де Куланжа о античком граду).

Учење о људским правима неодвојиво је од хришћанских темеља. У „Основама учења РПЦ о слободи, достојанству и правима личности” с тим у вези стоји: **„Појединачна права човека не могу се супротстављати вредностима и интересима Отаџбине, друштва и породице. Остварење људских права не треба да буде оправдање за напад на религијске светиње, културне вредности и особености народа. Људска права не могу бити повод за наношење непоправљиве штете природним добрима”.**

Како Руска црква сведочи даље, „у оним случајевима **када људски закон у потпуности одбацује апсолутну божанствену норму и замени је оном која јој је супротна, он престаје да буде закон и претвара се у безакоње, без обзира на то у какве правне одежде је обучен”.**

ПАТРИЈАРХ КИРИЛ БРАНИ ХРИШЋАНСКУ ЕВРОПУ

Најважнију поруку с тим у вези послао је руски патријарх Кирил приликом доделе почасног доктората Универзитета у Београду 2014. Он је рекао да су се **многе европске државе одрекле хришћанског идентитета, и то не по вољи својих народа.** То се јасно видело приликом огромних протеста француског народа, који је устао против легализације „хомосексуалних бракова”. **Против незадовољних Француза је отуђена државна власт слала полицију, која је тукла окупљене и гушила их сузавцем.**

Поред изједначавања Богом благословеног природног брака са наopakим везама тзв. „ЛГБТ популације”, савремена Европа намеће еутаназију чак и за малолетну децу, као што деценијама проглашава утробно чедоморство, абортус, за „право мајке”. Све се ово десило јер се **европско друштво одрекло приоритета вере.**

Патријарх Кирил је истакао да **пример совјетског система довољно говори како се све руши када се гради друштво без Бога и морала.** Сада се нешто слично дешава у Европи, у којој је **„разградња хришћанског темеља европске цивилизације довела до срамних појава које не угрожавају само моралну хармонију, него и постојање европског континента”.** Хришћанима се у ЕУ пориче право да друштвену делатност мотивишу сопственом вером. Вера се прогони из јавног простора, чак дотле да се **од неких запослених траже да не носе крстиће о врату. Непокорни се отпуштају с посла, гоне их државни органи, одузимају им децу. Борбени секуларизам напредује корацима од седам миља.**

Предложени „Грађански законик” у нас је део тог процеса; он ратује против хришћанских темеља србске правне државе. Погледајмо.

СУРОГАТНО МАТЕРИНСТВО

У „Основама социјалне концепције Руске православне цркве”, у одељку који се бави питањима биоетике, пише: „Ако су муж и жена неспособни за рађање детета, и ако терапеутски и хируршки методи лечења неплодности не помажу супружницима, требало би да са смирењем прихвате своју бездетност као посебан позив. Требало би да у сличним случајевима **/.../ размотре могућност усвајања детета уз обострану сагласност супружника /.../ ’Сурогатно материнство’, тј. уношење оплођене јајне ћелије у жену која након рођења враћа дете ’поручиоцима’ противприродно је и морално недопустиво чак и у оним случајевима кад се остварује на некомерцијалној основи. Тај метод претпоставља рушење дубоке емотивне и духовне блискости која се између детета и мајке успоставља током трудноће. ’Сурогатно материнство’ траумира како жену која носи дете и чија се материнска осећања газе, тако и само дете које касније може доживети кризу самосвести”.**

ЛЕГАЛИЗАЦИЈА ХОМОСЕКСУАЛНИХ „БРАКОВА”

Руска црква сведочи: „У савременом друштву, дискусије о положају такозваних ’полних мањина’ показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост него као једну од ’сексуалних оријентација’, која има једнака права на јавно изражавање и уважавање. Православна црква полази од **непоколебивога становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди с изопаченим испољавањима сексуалности. Она хомосексуализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, а што се превазилази духовним напором који води ка исцељењу и личносном узрастању човека. Хомосексуалне тежње се лече, као и остале страсти које муче палог човека. /.../ Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушајима да се грешна тенденција представи као ’норма’, а утолико пре да се представи као пред-** (Крај на стр. 12/2)

КОЈЕ СУ СВЕ ПОЗНАТЕ ЛИЧНОСТИ ПЉУВАЛЕ СРБЕ И СРБИЈУ

Ми, Срби, познати смо по томе што олако опраштамо, а још брже заборављамо. И то је наша највећа трагедија. Довољан је само један мали осврт на све оно што су други годинама говорили о нама како би смо схватили све оно што смо давно заборавили. И опростили.

„Србе треба спокојно бомбардовати, јер ће све брзо заборавити” – говорио је **Џејмс Шеј, портпарол НАТО–а**, марта 1999. не слутећи колико је био у праву што се наше заборавности тиче.

„Требало би да бомбардујете Србе” рекао је **Папа Јован Павле Други**. Ове његове речи биле су упућене председнику Клинтону током јавног појављивања у Денверу.

„Срби су народ без закона и без вере. То је народ разбојника и терориста” била је изјава **Жака Ширака, тадашњег председника Француске**, за ручком, јуна 1995. поводом састанка Шефова влада држава чланица ЕУ. Исте оне у коју данас тако вртоглаво јуримо!

„Молим се да се ватра небеска обруши на Србе” рекао је **Отац Пјер, познати француски свештеник** – хуманитарац, по повратку из Сарајева и посете Маркалама 2, на својој конференцији за штампу.

„Што се Срба тиче...То је данас један болестан народ” – **Генерал Жак Кот, бивши командант УНПРОФОР–а** у Босни и Херцеговини, Војни месечник Дифенс национал, јун 1997. у Париз.

„Срби нису нарочито паметни...„Српска деца се више неће смејати” била је то злокобна претња **Лоренса Инглбергера бившег државног секретара САД–а**.

„Срби тргују људским органима својих жртава како би обезбедили новац за свој рат...Требало би да ђаволски бомбардујемо Београд!” изјава **Пола Џексона, уредника листа „Калгари сан”** за Фани стар, 13.октобара 1992.

„Ми бисмо требали да Србију осудимо на карантин, све док се вирус који она носи не избрише” – **Давид Гомперт, старији директор за Европу у Савету за националну безбедност у време Бушове администрације**, Часопис „Форин аферс”, јул–август 1994.године.

„Србе треба бацити на колена” била је изјава **Клауса Кинкела, немачког министра иностраних послова**, дата 27. маја 1992. године.

„Срби су злочиначки дупеглавци” рече **Ричард Холбрук** 6.новембра 1995.године у „Њујоркер”–у, као тадашњи Клинтонов емисар у Југославији. Исти онај Ричард Холбрук који данас ведри и облачи над Србима.

„Зауставите Србе. Одмах. Заувек”– **Маргарет Тачер, бивша премијерка Велике Британије**, у „Њујорк тајмс” 4. мај 1994.

„Хрватска не жели да у њој живе људи који припадају другом народу”.– **Босиљка Мишетић,**

потпредседница хрватске владе, на пресс–конференцији 1995.

„Нема мира док Србија не буде војно поражена,” – **Срђа Поповић, адвокат и потписник захтева светских интелектуалаца за бомбардовање Београда**, у изјави за загребачки „Глобус” октобра 1994.

„Суштински узрок сукоба је идеологија етничког чишћења коју је обновио господин Ћосић, председник Србије, који је већ 1990. објавио Меморандум” била је изјава на француској телевизији **Жака Делора, бившег председника ЕУ**, у мају 1994.

„Уосталом, босански Срби су за нас увек били и остали само банда разбојника и убица,”– **Јохан Фриц, директор бечког дневника Ди Пресе** и директор Међународног Института за Штампу. Гле чуда! Управо овај Јохан Фриц имао је, у то време, велику моћ над штампом... и великог удела у сатанизовању Срба!

„Србија, несумњиви агресор, требало би да буде присиљена УН резолуцијом да сноси читав терет репарација” рече **Јосиф Бродски, руски јеврејски песник–дисидент** и Нобеловац, у дневнику Интернешенел Хералд Трибун, 5. августа 1993.

„Срби су дводимензионалан народ са тежњом ка простаклуку... Животиње користе своје ресурсе знатно сређније него ови наопаки створови, чија припадност људској раси је у великом закашњењу,” – **Сер Питер Јустинов, глумац и амбасадор УНЕСКО–а**, „The European” 10. јун 1993.

„Предлажем да се српској деци забрани у школама учење српске националне поезије,” – проф. **др Ролф–Дитер Клуге, директор славистичког семинара** Универзитета Тибинген, на округлом столу Универзитета у Тибингену, 1997.

„Срби су немилосрдни људи, спремни заклати ножем, што могу захвалити свом словенском пореклу” изјава је **Франсоа Кремио–а, припадника француских снага СФОР–а**, у мају 1995.

„На несрећу, нисам побио све Србе”– **Томислав Мерчеп у говору на конгресу Хрватске пучанске странке**, Ферал Трибун, 1995. године.

„Нека се Срби подаве у сопственом смраду” изјава (вероватно њему најдража) **Хелмута Кола, немачког канцелара**, почетком 1998.године.

„Водићемо против Срба рат– дипломатски, економски, политички, пропагандни и психолошки” – **Џејмс Бејкер, државни секретар САД–а** на америчкој ТВ, јун 1992.

„Ово је борба између добра и зла, а НАТО неће дозволити да зло надвлада”– **Вилијам Коен, амерички државни секретар за одбрану**, пролеће 1999.

„Рат против Срба није виче само војни

Које су све...

сукоб. То је битка између добра и зла, између цивилизације и варварства” – **Тони Блер, британски премијер** током НАТО агресије на Србију 1999. године.

„Срби спроводе терор и силују албанску децу” – **Бил Клинтон, амерички председник**, говор на прослави 50–годишњице НАТО пакта у Вашингтону, 23–25. април 1999.

„Прошле недеље имали смо деветоро убијених Срба, ове недеље – осморо. То је јасан напредак” – **Бернар Кушнер, Шеф цивилне мисије УН на Косову и Метохији** у изјави за ТВ „Франс 2” крајем марта 2000. Исти онај који се издаје за великог „миротворца”!

Нобеловац Гинтер Грас, напомињући 26. марта, два дана после почетка бомбардовања Југославије да није пацифиста, на отварању Сајма књига у Лајпцигу рекао је: „Крајње је било време да се Југославија нападне, надам се да није прекасно”!

Све су ове изјаве, данас заборављене! Избор из књиге **Зорана Петровића „Избрисати српски вирус”**.

Међутим, како наш народ воли да каже да „много више боли када те твој уједе за срце”, тако и ја не могу, а да се не сетим и нашег „великог” (!) **др Зорана Ђинђића**! Управо оног кога данас многи величају и преувеличавају. Посебно занимљив извор је, ни мање, ни више него Њујорк Тајмс! И још занимљивије је управо то што је ову изјаву, поред „драгог” нам Зорана, потписао и актуелни **председник Црне Горе – Мило Ђукановић**! Није ли то онај исти који је недавно признао независност Косова?!

Потребно је цитирати и коментар новинара да би се схватило како су „Мило и Зоки”, у наизглед увијеној форми, отворено подржали бомбардовање Србије. А све у име својих политичких циљева!

Коментар немачког новинара Клауса Хартманна у вези ове заједничке изјаве Мила Ђукановића и Зорана Ђинђића из маја 1999 године био је :

„Ђинђић је такође волео бомбе, али на „дипломатски начин”!

У прилог томе иде и чувени његов интервју за немачки лист „Шпигл” (20/1999), где је за време НАТО бомбардовања Југославије рекао следеће:

„Југославија се мора бомбардовати... само наставите да бомбардујете попустиће они”.

Ми смо Срби познати по томе што олако опраштамо и још брже заборављамо. То је наша највећа трагедија. Довољан је само осврт на све што су други говорили о нама како би смо схватили све оно што смо давно заборавили, како би смо схватили колико смо мали.

„Србе треба спокојно бомбардовати, јер ће све брзо заборавити” рекао је Џејмс Шеј и не слутећи колико је био у праву.

27.3.2015.
(Подвукла – Искра)

Интермагазин.рс

Коначна дехристианизација... (са стр. 10)

мет гордости и пример за подражавање. Управо због тога, Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма”.

ЦРКВА О ЕУТАНАЗИЈИ

Православна црква каже да је њено **послање да сведочи реч Божју: „Не убиј!”** (Излазак, 20,13). „Због тога Црква /.../ не може као морално оправдане да прихвати сада већ широко распрострањене у свету покушаје легализације тзв. еутаназије или намерног убијања безнадежно болесних (укључујући и оне који то сами желе). Молба болесника да му се убрза смрт понекад је условљена стањем депресије, која га лишава могућности да правилно процени свој положај. Признавање законитости еутаназије довело би до умањења достојанства и изопачења професионалне дужности лекара, који је позван да очува, а не прекине живот. **‘Право на смрт’ лако се може претворити у претњу за животе оних пацијената за чије лечење недостају новчана средства**”.

У ОДБРАНУ ПОРОДИЦЕ

Црква брани породицу од тоталитарног уплитања државе, и штити право родитеља да васпитавају децу. Сасвим је јасно да предложени **„Грађански законик”, који са злостављањем изједначава свако, па и најблаже физичко обуздавање самовоље малог детета** (која може имати за последицу и самоповређивање малишана), нема за циљ одбрану деце од родитеља – **„злоставитеља”, него разарање породичних веза, претварањем деце у цинкароше оца и мајке**, попут Павлика Морозова, кога су у доба ГУЛАГ–а величали зато што је откуцао своје родитеље као „државне непријатеље”. А шта иде иза тога? Као у напредним ЕУ државама: **одузимање деце родитељима, и предавање истих на усвојење, између осталих, и „толерантним” ЛГБТ паровима**. У Србији, у којој 37 000 људи годишње умре више но што их се роди, „Грађански законик” је, са оваквим предлогом, позив на геноцид. **Ко ће, ако је под сталном паском државе као „злоставитељ” детета, хтети да рађа децу?**

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Треба веровати да ће врх Србске православне цркве, преко свог Синода и Сабора, **оштро реаговати** на покушаје да се земља Светог Саве претвори у Содом и Гомору. Епископи других Помесних цркава, од Грчке до Грузије, већ су тако реаговали, и потврдили своју оданост Христу и Светом предању. У очекивању оваквог одлучног става, дужни смо да и сами сведочимо истину, **насупротив ЕУ лудостима заснованим на самообмани човека који је умислио да је бог самом себи и господар космичких закона**.

Геополитика број 83
(Подвукла – Искра)

Владимир Димитријевић

КОНСТРУКЦИЈА ВОЈВОЂАНСКОГ НАЦИОНАЛНОГ ИДЕНТИТЕТА

Говорићемо о конструкцији војвођанског националног идентитета са патриотске и националне стране, али не желимо поларизацију, нисмо се окупили да би смо копали ровове подела, већ да бисмо покушали да развијемо дијалог добре воље, да разбистримо стварност коју живимо. 17. март нас опомиње на несрећну 2004. годину и на ужасе који су се дешавали на Косову и Метохији, када су у бесомучној мржњи уништаване православне, али и светске хришћанске светиње. Сви се сећамо слике чупања крста са куполе, када младић бесомучно кида крст и скаче по њему не би ли га уништио, а онда један православни монах на то каже: „Ми Срби смо помало луди, мени га је било жао и помислио сам, да ли ће пасти и убити се.” Добро је да имамо ту свечовечанску отвореност, која може да измири поделе. Када људи имају добру вољу, када су чистог и отвореног срца, онда могу да се превазиђу разне поделе и да се боље ствари сагледају.

Када говоримо о Војводини, морамо да правимо разлику која се прави у политичкој философији, између појма и концепције. Када је реч о Војводини као појму, он је неспоран као мисао, идеја, као регионални појам, али постоји проблем када се од Војводине покушава направити политичка концепција, па чак и национална и културна. Увек је проблематично и сумњиво када се појави идеја конструкције нечег новог и другачијег, нечег што није органска и природна појава, него настаје у нечијим главама и лабораторијама са конкретним дезинтегративним циљем.

Војвођански национални идентитет заснива се на збрци појмова и кренуо је да се прави на причи о аутономији, односно децентрализацији. Када тражимо догађај од којег почиње да се развија идеја о војвођанском националном идентитету, видимо да се ради о такозваној јогурт или антибиотројатској револуцији. Поражене снаге су се тада прегруписале и почеле са захтевом, не само за децентрализацијом, већ и за федерализацијом. Неке странке са ових простора имају у својим програмима баш захтев за Војводином републиком и то и не крију и само говоре о некаквим фазама извођења тог политичког циља. Они отворенији и екстремнији, залажу се за независност, односно, за право Војводине на самоопредељење.

Децентрализација и федерализација су различити појмови, као што су то регионалност и националност. У том смислу, Војвођанима се могу сматрати не само они који су рођени у Војводини, већ сви они који ту живе и желе да то буду. Идентитет има своју динамику, он није само датост, већ и задатост, тако да човек сходно својим жељама, настројењима и етичким нахођењима може да изграђује сопствени идентитет, па и да га мења.

Један од проблема конструкције националног идентитета јесте искључивост, што може бити проблем сваког национализма. Национализам је живо и динамично језгро народа које може да се креће, са једне стране, ка родољубљу и универзалној отворености, али, са друге стране, и ка ксенофобији и шовинизму. Национализам је начин да један народ оствари свој интерес у политичком,

културном и економском смислу, те да се заштити од интереса других. Нација је неопходна за стварање државе. Међутим, уколико у оквиру једне нације долази до појаве ксенофобије и шовинизма, као негативних излета, то нас доводи до дехуманизације јер другом човеку не дамо право на постојање уколико није припадник наше нације. Тај негативни елемент национализма готово да је неминован када се стварају нови или вештачки национални конструкти, зато што они морају да се стварају на разлици у односу на друге. Вештачка нација није природна и органска појава и, да би изразила шта она јесте, мора да каже и истакне све разлике у односу на друге. Тако долази до феномена који се назива „нарцизам малих разлика”.

Војвођански национални конструкт је, пре свега, унутар српски проблем, то није наш проблем са националним мањинама, односно, са другим нацијама у Војводини, тако да се та диференцијација у односу на друге пројектује на „остале Србе”. У последње време се јасно види та искључивост у односу на Србијанце, људе из централне или уже Србије, иако би та реч требало да се односи на све грађане Србије. Они који заговарају стварање војвођанског националног идентитета заступају тезу да је српство везано за дрвени точак заглабљен у балканској каљузи, а да бисмо постали модерни и просвећени, морамо да се одродимо од сопствене нације. Зато је у конструкту војвођанског националног идентитета, баш као и црногорског, аутошовинизам, то јест, шовинизам према српском народу, иманентна појава и један од битних елемената.

Ту постоје два греха, то јест, није само проблем у Војводини, већ се „војвођански грех” храни београдским или, боље речено, „дедињским грехом”. Лоша политика је оно што може да изврши дезинтеграцију државе и нације, а добра политика од више етничких група може да створи једну целину. Београдске институције и њихов централизам су главни проблем наше националне политике. „Хрчкови” су се намножили по разним министарствима и бирократским кутијама од бетона, а тако је од 1918. године, а онда су места на рубовима државе, попут Ђаковице, Прилепа, неких делова Баната (...), постајале „кажњеничке испоставе” за чиновнике, офицере, учитеље. Такви чиновници су били незадовољни и бахати, и чинили су „зулум” према грађанима, што је изазвало негативно настројење према централној власти. Лош централизам врши једну врсту патронизације према осталим крајевима, поред притисака који трпе из Београда, централа се понаша према њима као да су недоношчад. Ово није оправдање за војвођански аутошовинизам, али јесте његово „погонско гориво”.

У овом периоду протагонисти конструкта војвођанске нације заокружују целину. Статут Војводине, који је био проглашен неуставним, али ће после неких, више козметичких, измена, вероватно бити усвојен. Тим статутом ће се створити оквир Војводине државе у држави. Али, још горе од тога је што већ сада имамо елементе националних обележја. Имамо симболе, грб и заставу (оне тради

Конструкција војвођанског...

ционалне, из времена Српске Војводине, баш на даншњи дан је скупштина АП Војводине одбацила) Војвођанску академију наука и уметности, прави се антологија војвођанске књижевности у 100 књига, још само очекујемо да се појави идеја о посебном војвођанском језику. Данас, би то још, деловало као шала, али зар није тако било пре само 10–15 година, са црногорским и бошњачким језиком.

Да се подсетимо како је настајала идеја о овом националном мутанту. Постоје три етапе и фазе током којих се градио војвођански национални идентитет. Оне нису само историјске етапе, већ пре свега начини деловања који функционишу до дана данашњег. Прва фаза је трајала од „јогурт револуције“ до победе на локалним изборима 1997. године, и она је била субкултурна или „скинхедска“. Тако су војвођански федералисти и републиканци, који су били окупљени око једне политичке партије, личили на припаднике „скинхед“ субкултуре. После 1997. године и победе опозиције на локалним изборима неке од аутономашких партија улазе у власт и добијају право грађанство, то више нису „скинхеди“ или субкултурна група која се окупља на журкама, већ се ради о људима који су део институција и који одлучују о градском буџету. Од 2000. године ово војвођанско грађанство прелази у фазу која и данас траје, а ради се о системском обликовању културног обрасца. У политичком смислу оно врхуни у Статуту Војводине. Ситуација је сада доста мирна, али се показало да су оваква времена „затишје пред буру“.

Прича око статута подсећа на несрећну Бадинтерову комисију, које је донела закључак да Југославија мора да се распадне по федеративним границама. Поставља се питање шта су федеративне границе? Иако смо мислили да се ради о границама република, видело се, након што је, готово цела, Европска унија признала самопроглашено Косово, да се може протумачити и да је Војводина била саставни део федерације и да има право на независност. У овом тренутку овакав епилог није реалан, али врло лако може да се крене ка томе да се створи држава у држави, такорећи „дежела“ што је пред крај СФРЈ било друго име за Словенију – федералну јединицу на путу отцепљења. Отуда није ни чудо што такозвана војвођанска застава подсећа на словеначку. Пре свега по централном мотиву. Прича о симболима Војводине јесте велика манипулација, јер се кроз причу да сваки град или фудбалски клуб има своју заставу, занемарује да се застава Града Новог Сада не третира као национална, док застава Војводине има обележје националне заставе. Тако, постоји Дан заставе Војводине, који, гле чуда, подсећа на албански Дан заставе, и као што се на тај дан на Косову и Метохији и југу Централне Србије све црвени од албанских застав, тако и у Војводини има дан када се стотине застав, попут шарених марам, вијоре Новим Садам.

Поред дезинтегративног циља војвођанске државности, по америчком професору Медсену, постоји и жеља да се узурпирају нафтна поља у Банату и да се заувек заврши прича са Јужним током 2, односно, да Србија буде та која ће то прекинути. Наравно, ту је и продаја земље странцима, па тако, један војвођански „бизнисмен“ изјављује да „неће странци ту земљу однети у џаковима“. Та изјава је крајње смешна ако знамо ону народну изреку „Чија

је земља, онога је и хлеб“, а питање је и шта ће се сејати на тој земљи, у светлу експанзије генетски-модификованих култура.

Гледајући на решења која „патриотске снаге“ нуде за проблем Војводине и за заустављање стварања војвођанског националног идентитета, видимо да се нуди промена покрајинске власти. Такав процес не би био целисходан јер било која партија да дође на власт не би ту много урадила. Наш партијски систем је устројен тако да се своди на договоре, нагодбе, цењкања и преговарања, а питање заустављања стварања војвођанског националног идентитета јесте ствар око које нема договора. Свакако да овај процес може да се заустави у великој мери, али ће и даље постојати оно што један политички аналитичар назива „петоколонашком мрежом“, за коју каже да је од свих источноевропских земаља, после Украјине, најснажнија и најгушћа баш у Србији. Та мрежа би тако остала да тиња и да ради на стварању војвођанског културног модела. У Новом Саду не постоји српски културни центар, али има неколико анти-српских. Додуше, постоји Матица српска, која доста ради, али је, као и све велике институције, трема. Нама треба нешто што је динамично и што може да парира алтернативним културним центрима, попут Црне куће и осталих који окупљају младе и коју су пријемчиви за савремен дух, а при том, у јавну сферу уносе једну врсту свеопштег релативизма, па чак и „секташких“ елемената. На тај начин, алтернативни културни центри, по речима рок песника Бранимира Штулића, „уфуравају истине младима“. Не видимо да би промена покрајинске власти донела промену културно-идентитетске политике. То мислимо на основу чињенице да не постоји стратегија културне политике која би стварала националну целину. А није довољно само зауставити дезинтегративне процесе већ и „родити плодове достојне покајања“, односно имати стратегију како зацелити поделе у српском народу и и како га подићи из глиба чамотиње.

У политичким наступима се говори о укидању аутономије АП Војводине, а народу је доста тога да им неко нешто укида, требало би дати неку алтернативу, која ће заменити садашње лоше институције. Појавили су се неки политичари који говоре о „правој децентрализацији“ или регионализацији, који предлажу децентрализацију по „природним регионима“, каквих у Србији, са Београдом и Новим Садам има 15. Други феномен о којем се говори јесте деконцентрација власти, по којој би требало поједине институције изместити из Београда у друга места, па би тако Министарство културе било у Новом Саду, а министарство одбране у Нишу, врховни суд у Крагујевцу, што је интересантна идеја, али је питање колико би то било функционално.

Потребно је државу приближити грађанима, да људи имају осећај да учествују у политичком животу, што је важно за „менталну хигијену“ личности. Човек мора да има осећај да учествује у заједници, да је ова држава његова, да није сам на свету, већ да заједница брине о њему и да он има право да утиче на њу. Да би то могло да се постигне, општине (оно што је од општег значаја) морају да буду мање. Грађанин би морао да има доживљај те општине, па би она морала да се састоји од највише 5.000 људи, у селима и мањим градовима, док

(Крај на стр. 18/2)

Не препоручујем никоме да Русију сматра својим непријатељем

Неким великим државама, суперсилама које претендују на ексклузивитет и сматрају да су једини центар силе у свету нису потребни савезници – њима су потребни вазали. Имам у виду САД. Русија у таквом систему односа не може и неће да постоји.

Сетите се шта се дешавало почетком 1990. године и како је Запад аплаудирао Борису Николајевичу Јељцину. А чим је изнео став Русије поводом Југославије – на њега су пустили све керове са ланаца. Чак не желим ни да помињем све вулгарности које су тада износили на његов рачун.

То што је СССР након Другог светског рата покушавао да многим источноевропским земљама наметне свој модел развоја – и што је то рађено насилно – то нам се данас обија о главу. Узгред, тако се отприлике данас понашају Американци, покушавајући да свој модел наметну читавом свету. Зато их такође чека неуспех.

Ми смо, несумњиво, велика нуклеарна сила: ми имамо највећи, практично једнак нуклеарни потенцијал са САД. Зато је једнако за уважавање и ако сте наш непријатељ и наш пријатељ. Непријатељи су нам међународни терористи, организовани криминал итд. Ми никога не сматрамо нашим непријатељем и не препоручујемо да нас било ко сматра својим непријатељем.

ГОДИШЊИ традиционални разговор шефа руске државе са народом – „Директна линија са Владимиром Путином” – потрајао је 3 сата и 55 минута.

Руски лидер је за то време успео да одговори на 90 питања. Било их је, наравно, много више. Интерес да Путину нешто каже или да му постави питање – показало је преко 2,8 милиона људи.

Десет питања се тицало спољне политике.

Водитељи разговора били су познати московски телевизијски новинари Марија Ситељ Кирил Клејменов.

Факти објављују четврти део „Директне линије”.

Главни уредник „Независне газете” Константин Ремчуков: Припадам оним Русима који сматрају да су нормални односи са Западом само у корист Русије. На жалост, последњих година ови односи се убрзано погоршавају и назадују. Неколико пута сте дали изјаву да Запад вековима води политику обуздавања Русије и тако сте на неки начин у такав контекст ставили вишевековну историјску борбу и садашњу кон-

фронтацију.

Што је ниво конфронтације виши, расту Ваш рејтинг, патриотизам и нажалост екстремни национализам. Понекад ми се чини као да људи више воле Отаџбину, ако неког јаче мрзе. По мени је то „патриотизам помешан са ксенофобијом”.

Наведите ми ипак, молим вас, услове под којим се могу нормализовати односи са Западом и посебно са Сједињеним Државама.

Какве мере државне политике у борби против екстремног национализма Ви сматрате ефикасним?

Да ли мислите да проблем патриотизма помешан са ксенофобијом постоји у нашој земљи?

Путин: Почнимо од краја. Ви сте у исту равн ставили патриотизам и ксенофобију. Ја то разумем као две потпуно различите ствари. Патриотизам је љубав према Отаџбини, а ксенофобија је мржња других нација и народа. То су апсолутно различите ствари. Не желим да мешам бабе и жабе.

Што се тиче екстремног национализма, могу вам рећи да смо се увек борили против њега и то ћемо наставити. Више пута сам говорио да је национализам штетна и деструктивна појава за руску државу, јер је она од почетка стварана као вишенационална и вишеконфесионална земља.

А који су то услови под којима бисмо могли нормализовати наше односе са Западом”?

Нисмо их ми покварили, увек се залажемо за добре односе са свим државама: како на Истоку, тако и на Западу. **Најважнији услов обнове нормалних односа са Западом јесте поштовање Русије и њених интереса.**

Већ сам током претходних директних „линија” говорио: неким великим државама, суперсилама које претендују на ексклузивитет и сматрају да су једини центар силе у свету нису потребни савезници – њима су потребни вазали. Имам у виду САД.

Русија у таквом систему односа не може да постоји.

Она не само да не може да подржи такве односе, она у таквим односима не може ни да постоји. И то сви морају да схвате. А ми смо за сарадњу увек отворени. Ми је никада нисмо ни прекидали.

Не препоручујем...

Зар није тачна чињеница да смо се 90-тих година потпуно отворили и очекивали да ће се и према нама тако понети? Међутим, чим бисмо изнели свој став, прогласили своје интересе или бар свој став – одмах смо наилазили на прилично оштру реакцију.

Сетите се шта се дешавало почетком 1990. године и како је Запад аплаудирао Борису Николајевичу Јељцину. А чим је изнео став Русије по питању Југославије – на њега су пустили све керове са ланаца. Чак не желим ни да поменем све вулгарности које су тада износили на његов рачун.

Само што је проговорио о нашим интересима и изнео наш независни став, одмах је све почело да избија на површину.

Али то не значи да ми треба да напуњимо уста, да се љутимо на некога, да се склањамо и изолујемо. Стално понављам и желим још једном да кажем: **желимо да сарађујемо са свима и спремни смо на то.** Узгред буди речено, то ћемо и даље да чинимо без обзира на став шефова одређених држава. Али, ако не буде тако, сарађиваћемо са онима који желе да раде са нама: са оним бизнис-структурама које се не плаше гласних политичких претњи. Дакле, ништа није прекинуто.

А они и даље покушавају да нам нанесу штету санкцијама, међутим, то им баш и не даје неке резултате.

Уосталом, шта се десило?

Говорио сам и о проблему курса. Гледајте, ми смо само у прошлој години морали да исплатимо 130 милијарди долара на име доспелих кредита... – не ми као држава, већ наше банке и предузећа – 130 милијарди. А они нам затворе рефинансирање на западним финансијским тржиштима. Вероватно у нади да ће се наше финансијске установе и предузећа из реалног сектора суочити са непремостивим тешкоћама.

То се није десило, они су се снашли. Наравно, не без наше подршке, али без оне директне, за којом смо посезали 2008. и 2009. године, када смо због маржи преузимали исплате и враћали их у активе, а потом смо имовину враћали уз профит, тако некако.

Сада нисмо морали да посежемо за таквим инструментима – јер су наше компаније прошли оно најгоре.

Ове године смо дужни да платимо још 60 милијарди, при чему смо огромни део отплатили већ у 1. кварталу ове године.

Притисци на Русију таквим мерама су бескорисни и бесмислени. Мислим да наши партнери треба да схвате да на такав начини не треба да приступају стварима.

Потребно је да макар учине покушај да са нама траже компромис, а не да нам намећу клише за које мисле да су исправни.

Рекли сте: што је већи ниво конфронтације – то је виши мој рејтинг. Са тиме се не слажем.

Наши људи су суптилни, осећају шта се дешава. Чак и они који нису експерти као што је ректор МГИМО.

Наши људи имају срце и душу, али и памет, разумеју шта се догађа. И кад виде неправду – увек реагују. Чак и кад ту исту неправду не виде само у нашој земљи, већ и у иностранству.

Када људи виде да се према нама неправично понашају – одмах имате реакцију. **А кад још виде, да бранимо своје интересе, то одмах изазива подршку код становништва.** Захваљујем се грађанима на таквој подршци.

Клејмјонов: Током ове „Директне линије” стигле су буквално трагичне вести из Кијева. Управо је објављено да је убијен Олес Бузина, један од блиставих украјинских публициста и новинара, њега без остатка познаје цео аудиторијум јер је више пута учествовао у контакт-емисијама на руским телевизијама. Трагедија само што се догодила.

Дан раније убијен је бивши посланик из партије Региона Олег Калашњиков. Генерално, ово је веома монструозна ситуација.

Путин: То није прво политичко убиство. У Украјини имамо посла са читавом серијом таквих убистава.

Овде присутна Ирина Хакамада поставила је питање поводом истраге **о убиству Немцова које сматрам апсолутном срамотом за нашу земљу.** Због тога правосудни органи морају учинити све да се злочинци открију. **Као што је познато, извршиоци су већ откривени.**

У Украјини, која претендује да је демократска држава и тежи ка демократској Европи, ништа слично се не догађа.

Где су убице тих људи? Нема их – ни извршилаца, ни наручилаца. А у Европи, као и Северној Америци, више воле да то уопште не примећују.

Сител: Независно од политичких погледа, ми у Русији имамо тему која практично ни код кога не изазива сумњу и погрешно тумачење: то је Велика Победа у Великом Отаџбинском рату (Другом Светском Рату – прим. прев.). Сваки
(Крај на стр. 18/1)

РУСКИ ЗАОКРЕТ КА ИСТОКУ

Обим трговине Русије са иностраном Азијом од 2013. године и дедоларизација односних економија повећавају се све брже

Крај марта ће у спољноекономској политици Русије бити запамћен због њеног заокрета ка азијском правцу.

Двадесетосмог марта је у току Азијског економског форума, који је одржан у граду Боао (Кина), први потпредседник руске владе Игор Шувалов објавио да је „председник Русије Владимир Путин донео одлуку о учествовању Русије у капиталу Азијске банке за инфраструктурне инвестиције”. Коментаришући такву одлуку професор Института економије и управљања на Универзитету Цинхуа Ли Даокуј је подвукао да је то „добра новост како за Русију, тако и за Кину”.

Азијска банка инфраструктурних инвестиција (Asian Infrastructure Investment Bank — AIIB) је формирана 2014. године на иницијативу Народне Републике Кине, а њен циљ је финансирање инфраструктурних пројеката у Азијско-Тихоокеанском региону (АТР). Тек у марту ове године су и Велика Британија, Француска, Немачка, Италија, Швајцарска, Луксембург и Холандија изјавиле да желе да учествују у њеном раду. Како каже професор Ли Даокуј – један од разлога због кога је нова банка постала привлачна за европске економије је у томе што су европске земље „посебно Велика Британија и Немачка незадовољне и разочаране понашањем САД у ММФ и Светској банци. А последњег дана марта на сајту Госсовјета НРК појавило се саопштење да ће се у априлу међу земљама-оснивачима Азијске банке за инфраструктурне инвестиције наћи и Русија.

Истовремено је почела и припрема за Источни економски форум, који треба да се одржи у Владивостоку у периоду 12–15. августа ове године. Према речима Јурија Трутњева, руског потпредседника, већ сада инвеститори из Азије испољавају заинтересованост за форум, између осталог и због мера за развој Далекоисточног региона Русије (мисли се на доношење федералног закона „Територије бржег социјално-економског развоја у Руској федерацији”, на припрему закона о слободној луци Владивосток и на формирање Фонда за развој Далеког истока).

Земље Азије воде у свету по темпу раста индустријске производње и индустријског извоза и истовремено за своје технологије и капитална улагања имају потребу за новим тржиштима. Врло битно за развој руско-азијске трговине је и то, да највећи број земаља Азије не учествује и нема намеру да учествује у антируским санкцијама САД и Европске уније. А услови одобравања кредита финансијских структура азијских земаља, ако се упореде са условима који постоје на Западу, у многим случајевима изгледају много прихватљивији за земље које су заинтересоване за њих.

Проценат узајамног обрачуна у нацио-

налној валути између Руске Федерације и земаља Азије, по направљеним проценама, тренутно је на нивоу од 15%, ако се упореди са 5% колико је било крајем 9. деценије прошлог века. При том се у узајамном обрачуна држава АТР све више користе јуан Кине, рингит Малезије, донг Вијетнама, квај Тајвана, вон Јужне Кореје, националне валуте Хонгконга, Сингапура и Брунеја, односно валута најразвијенијих земаља Источне и Југоисточне Азије. Истовремено, у другим регионима у међудржавном обрачуна расте учешће јужноафричког ранда, индиског рупија, бразилског реала, западно – и централноафричког франка.

Мора да се примети и да се обим трговине Русије са иностраном Азијом (тј. са делом Азије који не припада РФ) од 2013. године повећава све брже. У трговинским везама Руске Федерације се са Индонезијом и Индијом, Ираном и Пакистаном, Малезијом и Тајваном, Хонгконгом и Уједињеним Арапским Емиратима, Египтом и Вијетнамом, Турском и Тајландом повећавају узајамне испоруке готових индустријских производа. Осим тога, спољнотрговински партнери Русије и Азије од другог полугођа 2014. године повећавају извоз у Руску Федерацију производних инвестиција. Како каже генерални директор Пословног центра за економски развој Заједнице Независних Држава Владимир Савченко „започети су преговори о закључивању споразума о слободној трговини РФ, Белорусије и Казахстана са низом других земаља, на пример са Индијом и Турском, а на нивоу разматрања у групама експерата по истом питању су преговори са Вијетнамом, Египтом и Монголијом.”

Процеси који се дешавају у азијској трговини приметно теже дедоларизацији светске економије. Карактеристично је да је управо такав правац Совјетски Савез предлагао још у фебруару 1953. године на Филипинској конференцији учесница Економске комисије УН за Далеки Исток и Тихи океан. Совјетска страна је тада предложила да се организује међудржавно саветовање по питањима тешњег економског деловања земаља те регије, укључујући и дискусију о варијанти одбијања и долара САД у узајамним обрачунима и ценовног котирања транснационалних берзи за сировинску и индустријску робу. Педесетих година 20. века Запад је успео да блокира те иницијативе Москве, али данас, када је Русија постала објект рата преко увођења санкција од стране Запада и када се сударила са озбиљним спољним изазовима за своју економску безбедност, смањење нивоа доларизације руске економије поново постаје један од њених примарних и најбитнијих задатака.

ФСК, 5.4.2015.
(Подвукла – Искра)

АЛЕКСЕЈ БАЛИЈЕВ

Не препоручујем... (са стр. 16)

грђанин Русије у сопственој породици има јунака.

Зато масовно гнушање изазивају покушаји фалсификовања историје Великог Отаџбинског рата.

У таквој „историји” СССР се налази у истој равни са Хитлеровом Немачком, док се Црвена армија доживљава не као ослободилац, већ као окупатор. Како ви као син учесника тог рата то доживљавате?

Путин: То су тешка осећања. О томе се може много говорити, потрудићу се да одговорим кратко.

Прво, наравно да се нацизам и стаљинизам не могу ставити у исту раван, зато што је нацизам директно, отворено и јавно као један од циљева своје политике прогласио уништење читавих народа – Јевреја, Цигана и Словена.

Без обзира на наказност стаљинистичког режима, на његове репресије, чак имајући у виду депортације целих народа, ипак стаљинистички режим није имао за циљ да уништава целе народе. Зато су покушаји да се они ставе у исту раван са нацизмом лишени сваке основе.

Друго, можда за нас и није баш најпријатније што смо ми, не ми, већ наши претходници давали томе одређени повод. Зашто? Зато што смо након Другог светског рата покушали да многим источноевропским земљама наметнемо свој модел развоја – и радили смо то насилно, то треба признати, у томе нема ничег доброг и то нам се данас обија о главу. Узгред, тако се отприлике данас понашају Американци, покушавајући да свој модел наметну читавом свету. Зато их такође чека неуспех.

Сител: Набрајали сте савезнике, прецизирали изазове и претње, па ко су онда непријатељи?

Путин: Већ сам говорио о нашој огромности. По европским мерилима, ми смо територијално велика земља, чак и по броју становника. Ми смо земља са огромним потенцијалом за развој и великим природним ресурсима. Ми смо, несумњиво, велика нуклеарна сила: ми имамо највећи, практично једнак нуклеарни потенцијал са САД. Зато је једнако за уважавање и ако сте наш непријатељ и наш пријатељ.

И без шале, непријатеље сам већ поменуо: то су међународни терористи, организовани криминал итд. Ми никога не сматрамо нашим непријатељем и не препоручујемо да нас било ко сматра својим непријатељем.

17.4.2015.

(Подвукла – Искра)

Факти

Конструкција војвођанског... (са стр. 14)

би у већим градовима биле од 30000 до 50000, становника, што је садашњи ниво, отприлике, једне месне заједнице (евентуално више њих) које немају готово никакве ингеренције. Општине би се умрежавале у округе, а ове у регије, које би биле спона између локалне и државне власти. Регије би биле изборне јединице, што би гарантовало да свака наша област има представнике у највишем законодавном органу. Нама се данас дешава да велики број општина у Србији нема ни једног представника у републичком парламенту, посланици су углавном из Београда и Новог Сада и ради се о професионалнима политичарима.

Са друге стране, у парламенту нема ни људи из разних професија, углавном се ради о правницима, а можда би најбоља идеја била да се направи струковни парламент, да струке имају своје представнике у Скупштини Србије. Како ћемо најбоље знати која су права просветара или пољопривредника, ако они немају своје представнике у скупштини. Данас немамо ни задругарства као начин деловања. Наша државна земља која је настала на принципу породичних задруга, које нису били они комунистички колхози, данас је отуђена и ушла у структуру приватних предузећа. Ми данас уопште немамо основни принцип задруге – за друга, да се друг до друга удружује, зарад заједничког посла. Наравно, да онда ни ратар не може да има свог представника у највишем политичком телу у Србији.

Да ли је идеја да странци све покупују, па ћемо бити срећни и весели када будемо узимали кредите, које ћемо трошити у супермаркетима, који су, такође, у власништву странаца. Децентрализација власти би могла да буде брана дезинтегративним процесима, али мора да буде целовита. Данас се често говори да је потребно направити департизацију институција, али како ћемо је извршити ако нисмо направили департизацију централне институције – Скупштине Србије, да посланици стварно буду представници народа. Политичари морају да се уозбиље, да схвате, да мора да се створи систем који ће успети да у свест унесе чињеницу да се ради о „тешкој и страшној служби” свом народу, као што и реч министар значи „онај који служи”.

Креирање војвођанског националног идентитета можда ће имати важност у неком геополитичком замешатељству, али нама је неопходна суштинска промена политичког система. За оне који гурају причу о војвођанском националном идентитету то није ништа друго до заузимање бусија у институцијама. Политичари „возе” ту причу, јер имају конкретан интерес од ње, а не зато што верују у те ствари. Догод будемо имали такву политику, имаћемо и такве политичаре који ће бити протагонисти чега год хоћете.

Ми морамо да размишљамо о националном идентитету, да се освешћујемо и да знамо ко смо и шта смо, али и да знамо шта желимо, како се сутра не би опет пробудили у атмосфери коју нам је креирао ко зна ко, у неком бунилу каквих није било мало на „брдовитом Балкану”.

Ненад Адамовић

АНАТОМИЈА ПОСРНУЛЕ И ПЕРФИДНЕ ИМПЕРИЈЕ

Све империјалне силе у историји света имале су основни циљ да завладају одређеном територијом и да све богатство, природно и људско, у окупираној територији, ставе под своју контролу, вршећи непрестану асимилацију становника и одрођавање од своје матице. Наиме, најсигурнији доказ да је окупација постигла свој циљ, јесте када се постигне хомогенизација свих грађана дате империје, када они говоре истим језиком и када се осећају држављани окупираних сила. Тада сама окупација губи готово сваки смисао и нестаје у главама људи који су били предмет оупције.

Из недара природног богатства окупираних територија, слива се у центрима имеперија, све природно и духовно богатства окупираних држава и народа. Дакле, тек **када окупирани народи постану послушни, одани, мирни грађани окупатора. Када показују, не само да прихватају окупацију као нужност, која им служи као најбољи изговор личном кукавичлуку, када се истичу у оданости, ревности више него грађани окупаторске земље, тада окупаторска сила има највећи доказ да је окупација успела.** Тиме је једна туђа, страна сила, извршила најкоренитије промене у бићу окупираног народа, промене које је оправдавају.

Америка следи Римско и Турско царство?

Када је владика Николај рекао да је највећи пораз Срба од Османске империје, не Косовска битка или било које друге битке, него процес исламизације, који не траје 500 година, него 700, а трајаће хиљаду, па ни Срби, ни муслимани не знају шта ће са том појавом. Час су један народ, а час су највећи непријатељи. Нешто слично ће се догађати и са американизмом, као духовним становиштем оног дела Срба који, прилежније раде на пропаганди и афирмацији „будуће” окупационе силе. Можда америчкој администарцији неће ни бити потребно да новим војним арсеналом убеђује Србе да је она њихов „Милосрдни анђео” када то исто буде постигла духовном окупацијом, на чему ради пуном паром.

Ко то данас не показује дивљење оним колосалним здањима, уметничким и научним моћима империјалних сила, не знајући или не марећи да су она настала од окупираних земаља и народа, да су многи уметници, научници и писци, спортисти итд, милом или силом населили центар моћи и подарили им светску славу. Зар се Енглези још и данас не противе враћању кипа богиње Атине којег су однели са Акропоља да би имали нешто да прикажу својим и другим посетиоцима? Зар су морали да промене име градови

и региони, да би се прикрило њихово порекло? Освајачи, дакле, све чине да затру трагове народа и држава које су пре њих створиле светска дела и мирно у њима уживају као да су њихова. То **затирање језика, културе, традиције, па чак и гробаља, је основни циљ сваке окупације, чиме она обезбеђује да нестаје сваки траг њеног насиља и тираније.**

То није тешко видети и сада. Иако су многа царства и империје створене и пре нове ере, у време и после великих освајачких ратова, и данас изазивају дивљење, а за стваралаштво освојених народа, са којима се, без стида поносе, освајачи тврде да су то њихова дела. Та китњаста украдена култура, у најопштијем смислу речи, краси и данас Велику Британију, Немачку, Италију, Шпанију, Аустрију, и тако даље..

Сила као мерило моћи

Битна особине свих досадашњих освајачких ратова је отворена употреба војне силе, као највећег доказа да је лудо сили се супротставити или да је најпааметније, њу прихватити и „придружити” јој се. Није мали број људи без духовне кичме, који управо ту философију живота сматрају мудрошћу.

Добро знајући за снагу тог подмуклог осећаја борбе за живот под свим условима, окупациона сила, већ у припремама окупације, прво тражи оне унутрашње снаге у срединама које треба окупирати, на које се могу ослонити и које могу потплатити, па тек онда, са тим „савезницима” води рат за окупацију територије.

Тај проблем је врло пластично и врло мудро истакао Петер Петровић Његош, знајући да мора прво повести борбу против потурица, па онда против Турака. Заправо, тај унутрашњи или, како га неки називају, грађански рат је, не само најкрвавији и најсуровији, него је и најплодотворнији. Не само да се тада има савезник у окупацију, који најбоље познаје оне које треба окупирати, и који има и лични интерес да се свети за разне неостварне циљеве. У њима окупатор има и најсигурнију власт, која ће најверније служити циљевима и методама окупатора. Уосталом, и српски грб о значају борбе против издајничког менталитета, јасно говори.

Дакле, војна сила, као материјална снага окупатора, имала је пресудну улогу. Она је била казнена експедиција која је сејала смрт и страх. Са развојем разне технике, која више није власништво само онога ко се усуђује на окупацију, него и онога којег треба окупирати, ставља знак питања над коначним резултатима вођења војног

Анатомија посрнуле...

рата. Отуда се даје огроман значај такозваном „превентивном рату“ који обилује веома различитим арсеналом пропаганде и убеђивања у то да зло није зло, него добро, да окупације није тиранија, него благодет, да страна војска није непријатељ, него најбољи пријатељ, и да је сваки отпор, не само немогућ, него да је неразуман чин. Ту улогу треба да одиграју такозване „невладине организације“ које су уствари истурени пропагандни одреди окупатора.

Поставља се питање: ко би могао бити нова империјална сила, изазивач трећег светског рата и на који начин би деловао у условима модерне цивилизације? Није тешко на то питање одговорити. Једина сила која је имала огромне користи од Другог светског рата и која није завршила своју борбу против „комунизма,” је Америка. Она је, из тог рата изашла као највећа сила света, рођена из атомском оружју, које је испробала на Хиросими и Нагасакију, и од тада не испушта из руку ту погубну силу, чувајући је за себе као најдрагоценију појаву са којом се држава до сада сусрела или коју је имала. Толико љубоморно чува и развија своје војне потенцијала, да би могла већ сада уништити цео свет. Америка са великим подозрењем гледа на све друге државе које су се усудиле да произведу атомско и нуклеарно оружје, дакле, да учине оно што она чини, него их чак проглашава највећим агресорима света, а ради то исто, далеко више и перфидније, што и ти „агресори” раде? Ваљда се нада да би и тај модерни цинизам могао помоћи Америци да постане једина нуклеарна сила света која би брзо и релативно лако остварила идеју свих империјалних сила да завладају светом.

Сила и насиље руше империје „изнутра”

То што су све империје на крају морале пропасти као најнеприроднија, насилна појава, која уништава не само љуски род, него и природу, све до опстанка Земље као планете, није изгледа никакав наук, него показатељ да се треба боље опремити и боље планирати, боље тактички деловати, него што је то, на пример, Хитлерова Немачка.

За Америку ни модел Гебелсове пропаганде није довољно добар да би обезбедио промену свести, знања и културе највећег дела света, који би, као мутанти, поздрављали то што Америка чини на плану стварања нове империјалне силе, у нади да ће она, коначно, завладати светом. Отуда велике припреме, лавирања између добра и зла, пријатељства и осуде, помоћи и наредби, сакривеног поноса и дискриминације.

Америка се више не држи само старог опробаног метода прибављања савезника у земљама које треба окупирати, него и ствара у њима све врсте истурених органа, вешто их

називајући „невладиним организацијама” дајући им огромну новчану и другу подршку, па чак и препоручујући тим земљама, да их прихвате као своје драгоцену демократско чедо. То чедо се толико размазило, порасло, осилило, да већ отворено захтева део власти, или бар одлучујућег утицаја на врх власти, посебно апсолутну контролу средстава информисања, да би тако најлакше могла да спроводе све наредбе моћног центра, тако да многе личности, које су истурени одреди империјалне силе, постају огавни људи, мали мислиоци, творци највећих лажи, фабриканти „непријатеља и злочинаца”, невидећи да су они и њихова делатност, не само највећи злочин, него и највећа издаја, коју су сви нормални људи одавно прогласили најгором природом човека.

За све те истине не хаје наредбодавац све док види да има своје људе у влади, у министарствима, у банкама, у средствима информисања, у војном естаблишменту, у мору шарлатана и пискарала, у свим људима који дубоко верују да је служење газди далеко паметније него поштено радити и на свом властитом раду заснивати своје животне успехе.

Моћ империје и клонулост духа

Колико је тај империјални дух моћан, види се и по понашању Академије наука, научника, уметника, многих мислећих људи. Академија наука, која науку, као говор о истини природних и друштвених појава, настоји да искаже у некој афористичкој форми ребуса, чувајући тако далеко више углед академика него Академије. Науку, и то ону која не додирује човека, још негује у кабинетима академика, и нешто мало пред студентима. Ако је још по неки академик толико виталан да сме да одржава наставу. Академија не нуди народу, нацији и држави, просветљавање његовог закржљалог ума, који је одавно опхраван борбом за елементарне услове живота, остављајући га да „ужива” у телевизијским и новинским сликама живота, гламура богатих, моћних и забавних људи.

Нико се више не стиди ничега, па чак ни злочина које чини, лажи које просипа, глупости које избијају из сваке јавно изговорене речи оних који имају монопол на јавну реч, голотиње, шминке и пластике, бахатости твораца разних „звезда и звездица” на које се лепе деца. Дакле, море глупости, нерада и забаве најнижег степена, стално запљускују људски род и нуде се као оно што је највредније и чему треба сав живот посветити.

Империјалне поруке „Великог брата”

Боравећи у Немачкој, Грчкој, Бугарској, Румунији, Словенији, запрепастио сам се колико су рекламе потпуно исте, у свим земљама. Исте фирме, исте поруке, на исти нападан начин исказане, из истог извора послате. Да би човек што пре полудео и постао дрогераш реклама. Толика количина лажи се ваља нашим јавним

средствима информисања, а опет се стварају галаме да „штампа нема слободе” што је само делимично истинито. Наиме, **да би штампа имала сву потребну слободу говора и писања, мора у себи, у својој писаној и изговореној речи, имати највећи степен истине и правде, јер су само оне израз и суштина највећих слобода.** Слуганска информатика коју негују не само „наша” средства информисања, него и многа у свету, има превише слободе, оне која прелеази у глупост и лаж. **На челу највећих светских гласила, која су идоли и нашој публицистици, увек се налази неки наредбодавац, неки мецена, човек који верује да може и да има право, да има штампу без ограничења, одговорности и части.** Његов трач и порука су светиња пискарала који траже слободу штампе, а сви су робови и роботи наредбодаваца, који их за то добро плаћају. **То је симбол американизма и његовог поимања демократије.**

Имао сам прилику да учествујем на научном скупу у Софији, на коме се изнела „истина” о агресији или „бомбардовању” Србије тако што се као извор информација, у радовима еминентних прозападних научника, користи оно што је штампа, такозваних великих листова, писала. Будући да сам свих 78 дана био жртва тог насиља, реаговао сам и на пар примера, јавно, са самог извора догађаја, показао велику лаж, коју су преносили светом ти „слободни” новинари.

Па зар је слободном човеку потребно да буде било чији послушник? Зар он мисли да је његова слуганска слобода, заиста слобода?

Покушај да се **цео простор људског духа стави у притвор, да се са њим лако и без проблема манипулише, да се проглашава слободом и истином и оно је што потпуно супротно и слободи и истини, може само код наивних људи изазивати поштовање и дивљење, које ће их кад-тад тешко коштати.**

Сахрана највећих вредности Европе

Та величанствена Европа, која се сасвим погрешно идентификује са политичким клубом, који себе назива „Европска унија” својим цивилизацијским достигнућима није више у стању да се поноси. Она, ту човекову врлину, ПОНОС, ставља на стуб срама, само да би се додворила будућим бирачима и да би јавно показала величину декаденције оних који владају.

Сумрак Западне моћи

Зна се да су и Немачка, Француска, Велика Британија, Италија и Шпанија, родилиште многих ратова и окупационих похода, произвођачи империја и великих ломова. Али се исто тако зна да су се у њима рађале и највеће слободарске идеје, велике уметности и књижевности, науке и хуманистичке опције солидарности, борбе против, како властитог зла, тако и оног туђег. Међутим, **данас је та Европа згажена под нога-**

ма великог Ујка Сама, постајући његова покорна слушкиња, занемарујући оно што је у њој било најбоље. Сасвим се отуђила од великих покретачких идеја. **Свет духа је напустио Европу.** Да ли је могуће да велики немачки народ Гетеа, Хегела и Канта, велики француски народ Русоа, Дидроа и Рене Декарта, народ који је изнедрио највеће слободарске идеје и покрете, који је устао против Бастиље као гнезда разврата и насиља, **данас клечи пред ногама осионог, моћног диктатора који све више гура Европу у међусобне сукобе, како би што лакше и што безболније постао светски император.** Смента му само велика Русија и Кина, па и их вешто комада, шаље сепаратне одреде зла и налази као симболе диктатуре и зла тамо где их нема, не огледајући се у огледалу, где би угледао самога себе као симбол зла. **Из те кухиње се рађа највећа опасност избијања трећег светског рата, рата звезда и сигурне смрти милиона невиних људи.**

Велики Сам се нада да се такав рат неће водити на његовој територији, као што се није водио ни Први, ни Други светски рат. Та велика заблуда, испуњена сујетом и нарцизмом људи који сеју смрт по целом свету, одржавајући у сталној тензији такозвани „хладни рат” ватреним говорима, претањма, уценама, па и оружјем, да би хладни рат, неосетно, лукаво, једног момента постао врућа вежба на полигону који се зове свет. **Има земаља и људи који су на власти, који се не само труде да удовоље свим захтевима великог Сама, него и да иду још даље у понизности и произвођењу зла, како би што боље оправдали своју позицију, која сигурно није резултат народне воље, која више никога и не пита шта би требало радити и кад доноси одлуке о најважнијим питањима живота народа,** верујући често и поносно да су постали амарички каубоји који пиштољем решавају живот свакога ко им се супротстави, чувајући своју слободу у облику власти.

Дакле, када се не чују борбени авиони и ракете, које парају небо над главама људи, тада се збива потпуна **духовна окупација, од црта-них филмова, пуних смрти и убица, до дроге, хемикалија, затроване хране, лаке забаве и немущтог хорског смеа вицевима који немају ни мало истинске духовности, и тако се ствара човек–имитатор, човек–слуга глупости, човек–трап пун лажи, човек–пун жеље да стекне олако богатство и да буде „јавна” или популарна личност, без обзира шта при томе радио, колико се срамотио и глумирао, или чак чинио злодела.**

Смисао живота се из корена променио и тако промењени, духови, који још мало личе на лудак. Неће бити тешко, све док се **не сазна да су многи људи вишак на овој палнети, које на крају треба уништити, уз сву галаму о заштити човекове природне средине.** Уосталом, зар пропагатори духовног зла на земљи, већ одавно не припремају своју сеобу на неку другу, сигурнију планету? Изгледа не могу да оду тамо док не сахране Европу као бастин добра и вели-

Анатомија посрнуле...

ких људских дела?

Променом из корена етимолошког значења речи, избацивањем из употребе матерњег језика и традиција, увођењем енглеског језика као јединог говора модерног човека, не само да се уништава огромно језичко благо других народа, него се уништава и култура, традиција, све што је било у темељу опстанка света као богатства разноликости и разумевања облика живота, уништава се човек завичај као најприродније станиште. Све се мумифицира као музејски експонат прошлости, да би се што лакше манипулисало и величало као најбоље. Та сулуда хипокризија модерности све се више сеје у мозгове оних који никада ништа нису створили својим стваралачким радом, па немају ни шта да изгубе, очекујући од модерног газде признање и место у будућем рају.

Нови информатички империјални поредак

Да би успех био загарантован, основани су читави институти сакупљачке природе свих информација, како би увид у стање будуће жртве био заснован на истинитим подацима. Све врви од података, од личне карте, пасоша, свих докумената, до фејсбука и компјутера у целини. Формирају се огромни магацини поверљиве робе, и тако се ствара детаљан увид у све области живота, све да би живот учинио што лакше и сигурније оплоћен потребним, плнираним мутацијама. Тако модерна окупација људског духа и живота, постаје нека врста гаранције да ће се ова модерна империја далеко дуже задржати и далеко боље спремити за свеопшту владавину над људима у целом свету.

Систем шаргарепе и штапа, биће све успешнији, обећавајући потпуни успех империјалног похода, све је више стављено под контролу из које настаје владавина зла под дивним именом „нови свет“.

Охолост и бахатост, као највеће „врлине“ американизма, заједно са сировом агресивношћу, данас се сматрају најпаметнијом унутрашњом и спољном политиком. Дакле, рађа се један свет пун „изненађења“, преваре, за кога важи она стара пословица: „Чувај се данајских дарова“.

Конечно, пропагандни рат, као увод у онај прави, који се иначе погрешно назива „хладни рат“ се претворио у највећу вештину, у професионални посао, у најплаћеније занимање, у похлепу невиђених размера, у маглину иза које се са напором, види зло и превара. Тиме се криза света умножава, подрхтава од непознатог, доводи до границе издржљивости. Само, са друге завесе кризе, играју коло и певају владари кризе, људи који кризу креирају и у којој налазе највеће шансе за свој успех, раван оном кога су остваривали амерички или натовски пилоти када су преко компјутера гађали и убија-

ли људе у Србији и Републици Српској.

Прошло је доста времена од тих маневара и проба оружане моћи тог пакта, а њихова свест и савест и даље мирује као да борава у најлепшем врту света. Не тако мали број људи зна и види готово све трикове американизма, осим једног министра у Влади Србије.

Изгледа да многи људи не виде да је духовна окупација највећи израз моћи духовног зла, затирање свих позитивних енергија и грађење наде у боље сутра. Међутим, људски дух никада не мирује, па и када је стављен у окове, тражи свој духовни пут, јер се само на њему налази његова моћ.

Свест о карактеру зла, као и свест о карактеру добра, моћна је сила у рукама људи, само ако се добри људи уједине и створе природну силу која рађа клицу будуће победе добра. Само тако ће ум и умственост, постати остваривачка енергије, способна да нађе и оствари идеју добра, о којој људи сањају. Зло ће натерати људе да се уједине и да постану свесни свога положаја у владавини зла.

Бити данас на страни добра, значи не бити наиван и плаћени гласноговорник зла, значи неговати онај епски занос који је толико пута однео победу над највећим носиоцима зла. Слепог човека је лако водити. То може да учини и пас. Али онога који има умно око, води само његов дух и његова тежња ка слободи и правди.

Дакле, перфидност, огромна средства, стални притисак, филовање, препакивање зла у добро, отвара сва врата окупатору као ослободиоцу. Тада и окупатор очекује похвале, награде, признања, све до споменичке културе, која делује као највеће, спашавајуће добро. Тада нестаје потреба за било којом одговорношћу, нестаје савест као морални чин, зло се претвара у добро, а сваком злу се простира црвени тепих.

Мудри Хелени су давно рекли да се приroda стално прикрива. То ради и природа човека и ко није у стању да види иза сјаја и осмехе, зло које се вешто крије, биће лака жртва свакога зла. Разарање људског духа је свакако највеће зло, које се данас одиграва на различите начине. У природи зла није само то да уништава добро, него и да уништи и себе само. Отуда треба веровати да су династије Буша и Клинтона, Блера и Тачерове, Меркелове и обамизма, као и сваког типа окупације духа, као највећег људског добра, највеће савремено зло.

Дакле, зло није само зло за добро, него је зло, зло и за само себе, за свога носиоца и корисника. То је исконска природа сваког зла. Ко зна када ће се споменик Клинтону у Приштини, претворити у споменик злу?

Видовдан, 7.4.2015. Проф. др Драгољуб Живковић (Подвукла – Искра)

Зашто Русија још није признала Доњецку и Луганску републику?

Путин ствара услове да се Русија и Украјина опет добровољно уједине

Путин ДНР и ЛНР није обећао признање – али, наравно, није их у било ком облику ни „пустио низ воду Новоросију“. Јасно је рекао да „право да имају последњу реч о томе ко, како и са ким жели да живи и под којим условима – треба да имају људи који живе на тој територији“. Другим речима: признао је, као и раније, право Новоросије да се отцепи од Украјине.

Суштина Путинове украјинске политике је у овоме: ако два дела једног народа – Русија и Украјина – измене своје одлуке и пожеље да поново буду заједно, то ће бити избор народа обеју земаља. Ово – стварање услова за такво уједињење које желе обе стране – и јесте његова политика.

Русија не само да се не слаже са америчком хегемонијом и промовисаним од стране САД системом међународних односа, не само да објављује да то угрожава наше националне интересе – већ је у принципу сматра неспојивим са самом чињеницом свог постојања. Ово је најразумљивије означавање разлога конфронтације са Сједињеним Државама.

„ДИРЕКТНА линија са Владимиром Путином“ потрајала је безмало четири сата – шеф државе је по тринаести пут разговарао са људима, одговоривши на 90 питања.

Иако је последњих година дошло је до значајних прилагођавања у комуникацијском формату – у смислу да је било више питања из студија и водитеља, сама идеја није претрпела принципијелне измене: и даље је то најважније социолошко истраживање, које даје увид у стварне проблеме и расположење јавности.

Ове године, пристигло је више од три милиона питања, која су систематизована по темама и регионима. Али, на самој линији Путин је реаговао на оно што су га питали – и могла су се приметити три најважнија блока питања.

Главна питања су се односила на два блока – привреду и социјална питања, и Украјину и међународне послове. При том се највећи део односио, природно, на економска питања – и сам Путин је излагање почео управо са економијом.

Основи смисао онога што је рекао био је: ми смо превазишли, савладали врхунац економских проблема, повезаних са падом цене нафте и западним санкцијама.

Председник је о томе говорио самоуверено – не зато што је желео да тим осећајем зарази друге, већ зато што стварно тако мисли...

При томе је, више пута поновио да смо у сваком случају морали да оздравимо нашу „једнострану“ економију. У ствари, санкције су постале разлог за већ давно неопходне промене – односно биле су гром, без којег се не бисмо прекрстили. И зато нема смисла одговарати на питање колико ћемо још „живети под санкцијама“...

Путин у суштини није ништа ново рекао у вези са проценом дешавања у Украјини – упркос томе што је било много питања у вези са могућношћу руског признавања независности Доњецке и Луганске Републике.

Путин није обећао признање – али, наравно, није у било ком облику „пустио низ воду Новоросију“. Он је сасвим јасно рекао да „право да имају последњу реч о томе ко, како и са ким жели да живи, под којим условима – треба да имају људи који живе на тој територији“, то јест, признао је као и раније право Новоросије да се отцепи од Украјине.

Али, истовремено он је наставио да говори о Украјини као целини, укључујући Донбас – како би нагласио, да је кијевска власт „направила пуно грешака, и да ће резултати бити негативни“...

Верује ли Путин у способност украјинских власти до крену ка политичком решењу заједно са Донбасом – то јест, верује ли у поновно успостављање Украјине у новим условима?

Наравно да не – убиство у Кијеву опозиционог новинара Олеса Бузине, о чему се сазнало током директне линије, показује какав је статус не само проруских, већ и не националистичких лидера у Украјини.

Иначе, долазак на власт у Кијеву радикалних националиста Путин је назвао неуспехом унутрашње политике Украјине – одговарајући на питање зашто је Русија, која је толико помагала Украјину после 1991. године, на крају доживела неуспех у Украјини. У ствари, Путин је оптужио целу украјинску владајућу елиту са почетка 2014. године за неуспех – што и јесте истина. Штавише – као резултат грешака, криминала, похлепе, кукавичлука како власти, тако и опозиције неуспех је доживео не само политички систем – већ је пропала сама Украјина.

Тако да је на крају један њен део – Крим – побегао у Русију, други – Донбас – устао на оружје, а остатак је пао под контролу људи, који моле Запад за колонијално старатељство. Наравно да Путин схватајући ово, жели само да

Путин ствара...

умањи патње људи, са којима нам предстоји заједнички живот:

„Политичка ситуација у одређеној земљи мења с времена на време, али народ остаје – народ веома близак нама. Ја уопште не правим разлику између Украјинаца и Руса, сматрам, да је ово један исти народ. Помажући, ми помажемо украјинском народу“.

Нема сумње да ће овај народ поново бити уједињен – иако сада није време да се размишља, а камоли јавно дискутује кроз које фазе ће се проћи овај процес.

Занимљиво је да је Путин чак посебно нагласио да смо **„ми сами отргнули Украјину од себе почетком 90-их година“**, доношењем одлуке о суверености Русије.

Та ситуација је представљала ликвидацију Совјетског Савеза управо као избор саме Русије – при чему скупштинска већина тада, говорећи о суверенитету, није схватала да се иза њега крије распад једне савезне државе (да у Русији, за разлику од Украјине, није било референдума о суверенитету – све је одлучио парламент). Да се схвати, зашто је Путин рекао ово, помажу ове његове речи:

„Ми смо их одбацили од себе. Али, то смо урадили сами, била је то наша одлука. И ако смо већ сами то урадили, треба се с поштовањем односити и према њиховој независности. Избор је украјинског народа – како ћемо градити односе“.

То јест, ако два дела једног народа – Русија и Украјина – измене своје одлуке и пожеље да поново буду заједно, то ће бити избор народа обеју земаља. Ово је суштина Путинове украјинске политике – стварање услова за такво уједињење, уједињење које желе обе стране.

Управо зато он наглашава да садашње евроазијске интеграције немају империјални карактер (наравно, ако се „империјални“ гледа у негативном смислу – а то и чине наши противници):

„На крају крајева, шта је поента овог удруживања? Не у томе, да бисмо их себи привукли, не. Већ да ће сви људи који живе у нашим земљама живети боље ако границе буду отворене...“

Не покушавамо да оживимо империју, немамо такве намере, за шта покушавају стално да нас окриве. Ово је нормални, природни процес интеграције. Цео свет се креће ка интеграцији: цела Латинска Америка, Северна Америка – Канада, САД, Мексико, цела Европа, у Азији се иста ствар дешава, једино у нас све време упиру прстом, да желимо да оживимо импе-

рију. Није јасно – зашто? Зашто нам негирају ово право?

Желим да нагласим да ми немамо намеру да оживљавамо царство. Ми немамо империјалне амбиције“.

Путинове речи, наравно, могу да се протумаче као одустајање од руског света, и као одустајање од оживљавања историјске Русије. Али, у стварности реч је о војном значењу – Путин једноставно супротставља „империју“ „интеграцији“, прикупљајући у првој негативне асоцијације, везане за наметање воље јачег према слабијем. Тренутно се као таква империја појављују САД и Путин је директно подсетио на то.

А кад је поменуо да Француска у оквиру НАТО-а „добровољно даје део свог суверенитета“, и када је приметио, да „вашингтонски одбор“ забрањује неким шефовима држава да дођу на параду Победе у Москву, и када је рекао да Американци покушавају да наметну свој модел широм света и да и њих чека исти неуспех као и СССР, који је наметао свој модел земљама Источне Европе. И посебно када је поновио своју мисао да **„суперсили која претендује на своју ексклузивност и сматра себе јединим центром моћи у свету, нису потребни савезници већ – вазали“**.

Русија се као интегратор супротставља америчкој империји, „свету по-амерички“. Ово супротстављање, наравно, није повезано само са плановима за реинтеграцију бившег Совјетског Савеза – већ и са општом конфронтацијом са САД. А то за Русију није последица неких прекомерних амбиција, већ природна реакција на америчку промоцију глобалних „правила игре“:

„Русија у таквом систему односа не може да постоји. Не само да Русија не може да подржи такве односе, већ у њима не може ни постојати. И то морају сви да разумеју“.

Ово је веома важна констатација. Русија не само да се не слаже са америчком хегемонијом и промовисаним од стране САД системом међународних односа, не само да објављује да то угрожава наше националне интересе – већ је у принципу сматра неспојивим са самом чињеницом свог постојања. Ово је најразумљивије означавање разлога конфронтације са Сједињеним Државама.

Конфронтације ка којој Русија не тежи. Стога је Путин – одговарајући на упорне захтеве да именује наше непријатеље – чак и сада рекао да **„ми никога не сматрамо непријатељем“**. Па додао са благом изменом гласа – да никоме не препоручује да нас сматра непријатељем.

Факти, 18.04.2015.
(Подвукла – Искра)

Петар АКОПОВ
Превео Срђан Ђорђевић

САВО ГРЕГОВИЋ: „СЛОВЕНАЧКО КРВАВО ПРОЛЕЋЕ 1945”

Крајем марта и током априла 2015. објављен је у ‘Вечерњим новостима’ врло обиман фељтон (22 поглавља) Саво Греговића под горњим насловом. Греговић углавном пише о повлачењу четника и страдању збегача под командом војводе Павла Ђуришића, али детаљније описује и страдање других националних снага, па и српских добровољаца. Цитира и увод из књиге Боре Крапанџића ‘Југословенско крваво пролеће’ па верујемо да је то утицало да и свој фељтон наслови какао је учинио. С друге стране, Греговић не помиње добровољачку мисију Ратка Парезенина која је целу зиму 1944/45. провела код војводе Павла, нити разлоге зашто је његов црногорски збег, после свађе с Дражом у Босни, изабрао баш Словенију, као правац неуспелог четничког пробоја.

Из обимног Греговићевог фељтона, доноси-мо избор одломака који осветљавају и страдање српских добровољаца.

Искра

–0–0–

1. Одлука је пала на Дедињу

Титове јединице побиле су десетине хиљада ратних супарника, а међу њима и цивиле који су бежали од комунистичке диктатуре.

Стратишта Кочевски рог и Зидани Мост су метафоре страдања у Словенији

До пуне историјске истине о словеначком прољећу зла, није се дошло ни после готово 65 година. Иако је у међувремену комунизам, односно Комунистичка партија, на власти толико деценија у другој Југославији, отишао у архиву, а у бившим републикама СФРЈ, сада новим државама, од почетка задње деценије двадесетог вијека заживио вишепарламентаризам, нигдје није исказана апсолутна спремност, или боље рећи није постигнут консензус око потпуног отварања, а тиме и затварања ове историјске странице. Који, дакако, подразумева и именовање криваца за злочин и евентуалне судске процесе. Главни актери трагичних догађаја у Словенији у прољеће 1945. нису одавно на политичкој, већина њих ни на животној сцени, а војни и полицијски архиви су само дјелимично одшкринути. Но, и тамо гдје су историчари завили, мало је докумената из тог доба. По свој прилици систематски су уништавани. Свакако да су надале у расвјетљавању словеначке драме, отишли баш у овој бившој југословенској републици, сада чланици Европске уније. Тамо је поодавно и почела прича о тајнама словеначких гробница.

У разговору за ово штиво, који је вођен у Камничкој Бистрици, др Митја Ференц, вођа државне комисије за евидентирање и сондирање „прикривних гробишта”, професор историје на

Филозофском факултету у Љубљани, изнио је генезу активности у великом послу којег се Словенија прихватила како би своју територију, али и нове генерације које стасавају у европској заједници народа „очистила” од тајни прошлости проговарајући документовано о злочину који је овдје почињен.

Др Ференц подвлачи да је послеријатни масакр широм Словеније био табу тема број један ондашње Југославије у којој ниједан попис није обухватио побијене у мају, јуну и јулу 1945. године. Ти људи, ако се ово има у виду, нису постојали. Или како велики пјесник рече „Прво је пуцано у њихове груди, а потом у имена њихова”.

– Појединци из југословенске емиграције, посебно у Америци, писали су о масовним егзекуцијама широм Словеније, још 1946, – истиче др Ференц. – Били су то они који су преживјели пакао Похорја, Камника, Кочевског рога и других стратишта. Но, то није стизало до ових простора, а уколико се и причало о томе, било је то у најужим породичним круговима, тихо, како зидови не би могли чути. Тридесет година иза рата, за породице уморених много касно, али за историју рано, први је јавно о овим догађајима проговорио Едвард Коцбек, тадашњи министар просвете у Словенији, (пјесник и филозоф) који је питао свог имењака Кардеља, има ли масовних гробница и гдје се све налазе. Први сарадник Јосипа Броза, тада у напону моћи, кратко је казао да је „било мање одмазде”. Коцбек, дакако, није био задовољан одговором политички најекспониранијег Словенца, који је очигледно знао много више о свему томе, али то није хтио рећи.

Коцбек је дао интервју на ову тему новинарима Борису Пахору и Алојзу Ребули, у Трсту, те исте године. Био је то први јавни иступ на забрањено штиво. Објављена је од тога материјала књига под називом „Едвард Коцбек – причевалец нашега часа”. Коцбек је тада изјавио да су га одговорни комунисти у Југославији свјесно варали у вези са судбином хиљада и хиљада словеначких домобранаца, које су Енглези крајем маја 1945. године, када је Други свјетски рат већ био завршен, вратили југословенским комунистима из Аустрије. Коцбекова изјава узбудила је Запад, док је југословенска режимска штампа као по команди напала Коцбека. Док су га југословенски комунисти нападали, њемачки нобеловац Хајнрих Бол га је снажно узео у одбрану. Када се вратио из једне посјете СССР, Коцбек, како сам признаје, постао је „мета за обраду”.

Међутим, до сада најпрецизнији одговор на питање ко је наредио масовне ликвидације у Словенији дао је познати новинар и публициста, вишедеценијски биограф Јосипа Броза, Перо Симић. У својој високотиражној и веома траженој књизи „Тито – тајна века”, која је доживела 12

Словеначко крваво пролеће...

издања на неколико европских језика, Симић у одјељку под насловом „Злочин над цивилима и разоружаним ратним супарницима” наводи:

„Једног од првих мајских дана 1945. године, Тито је донео једну од најтежих одлука у свом животу. Тог дана, непосредно пред капитулацију Немачке, тражио је да му доведу његовог **првог контраобавештајца Јефту Шашића**. Према једном свом необјављеном исказу, Шашић се само неколико сати раније, после вишедневног, исцрпљујућег боравка ‘на терену’, управо био вратио у Београд и уморан од даноноћног рада легао у кревет.

Кад га је посиљни пробудио, Шашић се за само неколико минута нашао пред својим врховним командантом. Али кад су га увели у кабинет, Тито га није ни погледао. Врховни је нервозно корачао од једног до другог краја кабинета, час убрзавајући, час успоравајући корак, не дајући никакав знак ни да га је приметио.

Кад је једног тренутка чуо неразговорне звуке, Шашића је спопао страх да његов врховни командант можда не халуцинира. С неверицом га је гледао, секунде су трајале као вечност, Шашићева збуњеност је постајала све већа, а онда је Тито нагло застао, подигао главу и, гледајући у неку замишљену тачку, проговорио:

– Дали смо им прилику да се предају и да оне који нису окрвавили амнестирамо, а они нам се још не предају.

Као да га је тек сада приметио, погледао је Шашића право у очи и одлучним гласом рекао:

– Побити!

– Крени у Словенију и у Аустрију и пренеси ову наредбу командантима наших армија!
– Разумијем, друже маршале – одговорио је Шашић и из истих стопа кренуо на задатак.

Тако су, средином маја 1945. године, Титове јединице на Кочевском рогу, у Блајбургу и на десетинама других стратишта широм Словеније, с обе стране југословенско–аустријске и југословенско–италијанске границе, побили десетине хиљада домаћих ратних супарника. Међу њима је највише било хрватско–муслиманских усташа, али и хиљаде српских и црногорских четника, хрватских и словеначких домобрана и присталица контроверзног српског генерала Милана Недића и конзервативног српског политичара Димитрија Љотића.

Плашећи се освете Титове војске, многи од њих су се претходно били предали енглеским окупационим трупам у Аустрији и Италији, али су их Британци на превару вратили пред пушчане цеви Титових бораца. Само у Целовцу Енглези су Брзом одреду Титове четврте армије предали 3.100 југословенских заробљеника.

Заједно са њима тада је страдало хиљаде цивила који су у страху од комунистичке диктатуре бежали из Југославије.”

ВЕЗА СА АУСТРИЈОМ ЈЕ ПРЕСЕЧЕНА

Тих дана, у пролеће 1945. године Тито није правио разлику између „непријатељских снага” и цивила који му нису били наклоњени. Зато у наредби коју је, 13. маја 1945. године упутио штабу Прве армије цивиле није ни помињао. Било је довољно да каже шта треба предузети према „непријатељским снагама”, па да његови потчињени знају да се то односи и на „неколико десетака хиљада цивила” који су се с „непријатељским снагама” повлачили у Аустрију:

– Наређујем да хитно пресјечете све везе према Аустрији и да не дозволите да се непријатељске снаге извуку.

4. Живот, грех и кајање

Костури су сакривени бетонским преградама и заливени кречом. Невиност недужних нико и даље не истиче, нити се утврђује кривица страдалника.

По Словенији се деценијама ходало по јамама, препуним костију – каже Иван Пристовник, бивши високи функционер, а сада пензионисани словеначки полицајац, за вријеме обиласка бројних гробница у околини Крена и Кочевског Рога, које су обиљежене дрвеним и металним крстовима. На једној од њих, у подножју обиљежја пише на словеначком: „Нај бом ше долго, долго, бакла нема”, у потпису Јанез Балантић. („Нека буде још дуго, дуго, бакла нијема”). Опомену у стиховима написао је словеначки свештеник и пјесник из Камника.

– Веома често смо на овом терену имали вјежбе, полицијске. Трчали смо шумама, „заробљавали” једни друге, не знајући да се ту водило крваво коло, одмах по завршетку Другог свјетског рата. Нико, никада то није поменуо. Говорили су нам само да су на Бази 20, како је шифрирано ово мјесто за вјежбе, боравили партизани – каже Пристовник.

Једна од јама на том терену зове се Деблишке ливаде.

– Сада је обиљежена као стратиште, а дуго је била камуфлирана разним отпадом. Истраживања која су ту спроведена показала су да су првобитно у њој спаљивали одјећу уморених. Понеко од страдалника је завршио у тој јами. Више од деценију, педесетих и шездесетих година овдје је похрањиван индустријски отпад. Тек деведесетих, када су откривене остале јаме и ова је очишћена. И обиљежена. Јасно је сасвим да је све чињено да се јаме затрпају, како нико не би знао шта се дешавало на овом подручју. Вјеровали су, ваљда, да ће вјечно владати. И скривати истину о прољећу 1945. – биљежимо ријечи Зорана Радановића, словеначког полицајца из Кочевја.

Бојан Шобар, окружни јавни тужилац за подручје Љубљане, службено је у овој теми, јер како сам каже, „моја службена дужност је гоњење починилаца кривичних дјела”. Словенија је 2003. године донијела закон о војним гробљима, такође и закон о жртвама војног насиља. **Мада се и у „дежели” још ломе копља око тога ко је и за шта све крив, створен је правни оквир који омогућава да се сазна доста тога из злог времена.** Активност на откривању и сондирању гробница увелико тече. Најновија гробница, масовна дакако, откривена је почетком прољећа 2009. године. Јавност је напросто била шокирана „налазима” у руднику Барбара код Лашког. **У Худовој јами, како је Словенци зову, пронађени су костури више од 1.000 људи, сакривених иза бетонских преграда и дрвених зидова, заливених живим кречом. С обзиром на широке „шахтове” у које су убацивани убијени и живи (по положајима неких скелета се види да су многи умрли покушавајући да некако побјегну), и чије истраживање је започето док се радила на ова публикација, претпоставља се да ова јама скрива огроман број жртава...** Др Јоже Дежман, директор Музеја новије историје у Љубљани је казао да „је ријеч о грозном злочину који се желио прикрити, о чему свједочи чињеница да је улаз у ров био блокиран са 400 кубних метара бетонских и дрвених преграда, као и земљаног материјала. Жртве су у тренутку затрпавања биле још живе”.

– Баш као што је ова, а и друге јаме, затрпавана и камуфлирана, тако су сакривена и многа документа из тог времена, без којих не можемо начинити реконструкцију онога што се догађало 1945. – истиче Шобар. – Стога не може да се каже ни колико је жртава, војних и цивилних било. Помињу се цифре од 200.000 па и више хиљада ратних заробљеника, припадника разних војски и националности, цивила. Ми смо знатно реалнији и за сада вјерујемо да их је било између 70.000 и 80.000...

ПРСТ БОЖИЈИ

– Био сам командант егзекуције на Кочевском рогу – пише у својој аутобиографији Симо Дубајић.

– Водио сам с покојним Геном Богдановићем тај гонећи одред четврте југословенске армије. Као ни тада, ни сада, немам дилеме – то су биле усташе и требало их је све побити. Жао ми је само што их није било више. Убијећен сам да ме је прст Божији водио ка њима. Не осјећам кајање. **Ја се кајем само за неке злочине према недужним људима, али због тих усташа...** Боже сачувај. Добили су што су заслужили.

Др Митја Ференц, *упркос опструкцијама које постоје, нарочито од појединих још живих партизана, којима све што се ради на откривању ових случајева изгледа преувеличано и личи на реваншизам, иако тога апсолутно нема* (многи често питају „зашто то Ференц прекопава гробове”) нада се да ће у наредном периоду много тога бити извјесније. **Да ће се доћи до докумената који нису уништени, да ће бити и живих свједочења. Да ће се**

бар приближно знати број жртава, којих је извјесно много, јер, до сада је свако истраживање показало да је у отвореној гробници и јами, више жртава него што се по неким показатељима и процјенама сметало прије сондаже. И да ће кривица бити и судски доказана, иако главни актери нису у животу. То је, наглашава он, цивилизацијски дуг и само када се стави тачка на случајеве из тог времена, слободније и демократскије ће се живјети. И у Словенији и другдје гдје живе породице жртава из прољећа и љета 1945.

У Хрватској су повели истрагу против Сима Дубајића, којега је као најодговорнијег за ликвидације, означио Иван Гугић, који је био борац 11. далматинске бригаде и дао исказ о томе још 1953. године у Риму. Као један од доказа тужилаштво наводи његову аутобиографију „Живот, гријех и кајање: од Кистања до Кочевског рога” из 2006. као и текстове и ТВ емисије у којима говори о злочину и признаје га.

Тужилаштво податак о 13.000 жртава заснива на документима Петог британског корпуса, о евакуацији 10.000 хрватских заробљеника и око 3.000 цивила који су предати Југословенској армији у договору са Дубајићем. **Дубајић је у контексту злочина из Кочевског рога први пут поменути 1956. године у емигрантском часопису „Хрватска држава” који је излазио у Минхену, гдје је оптужен за масакр око 30.000 Хрвата, али и око 5.000 припадника српских јединица – четника Драже Михаиловића и Добровољачког корпуса Димитрија Љотића.**

„Последњих година, против Дубајића је поднесено неколико кривичних пријава – у једној од њих терећен је за злочине у Блајбургу, а средином маја 2007. Хрватско културно веће затражило је да се против њега подигне оптужница због злочина у Кочевском рогу, а од српских власти захтијевано је његово изручење...

Истрага ће, свакако, бити прекинута. У свом стану „у принудном уточишту”, на Новом Београду, 9. јула 2009. у 86. години умро је Симо Дубајић. А на Кочевском рогу, као и другим стратиштима Словеније, било је недужних чију невиност нико није истакао, као ни утврдио кривице оних које и Дубајић зове само кратко усташама. Било је тамо убијено прилично и Срба и Црногораца. И свима је суђено по најкраћем поступку – рафалима.

25. Гроб нема страна

Мајке и удовице су понављале: „Да знадох где му је гроб, као да би се вратио жив

Матија Бећковић беседи на парастосу 16.6.2005.

ТОГ 16. јуна, којега су у долини Камничке Бистрије бојили сунце, сјета и отмено достојанство преживјелих и потомака убијених, надахнуто је бесједио академик Матија Бећковић.

„Дошао сам на ово свето место као син свога оца и изасланик престолонаследника Александра,

Словеначко крваво пролеће...

чијем је оцу, краљу Петру Другом била заклета она војска чији је официр био мој отац, а овде јој је последња од безброј масовних гробница.

Дошао сам због оног због чега се долази на гробље, да кажем оно што се на гробљу говори. Али први долазак сина на гроб оца, од кога је старији већ тридесет година, приказ је који се ни у наше време не виђа тако често. А невидљива костурница, похођена и неокађена ни онда кад је напуњена пре 60 година, није гроб као сваки други. Дошао сам да баш на овом месту изговорим и своју песму:

Безгробна војска

*Од Подгорице до Нове Горице,
Од Андријевице па до Радовољице,
Од јужног приморја до у врх Похорја,
Од Љешкопоља до Либушког поља,
И од Мојковца до иза Целовца,
Правцем: Бијело Поље – Пријепоље
– Лијевче Поље – Босанска
Градишка,
Преко Зеленгоре и Калиновика,
Босанском Голготом до леда
Камника,
И од Требиња, Гацка, Невесиња,
До Дравограда, Цеља и Ветриња,
И од Острога до Кочевског Рога,
И од Везировог до Зиданог Моста,
Несахрањена једна војска оста.
Откад је војни, воинства и робља,
Једино та војска остаде без гробља.
Онај што их поби ни праве ни криве,
Више их мрзи мртве него живе.*

И већ бих могао да завршим овај говор и погнем главу, да овде леже само војници који су се повлачили на запад ка свом краљу и савезницима, а савезници их разоружали и као ратне заробљенике предали онима који су их на лицу места побили. Али с њима су били и цивили, жене и мушкарци различитих узраста, од високих интелектуалаца до чобана, професора и ђака, писаца и сељака...

Доносимо им плачеве мајки и удовица које су живе за дан који нису дочекале, а целог живота су понављале: 'Да знадох где му је гроб, као да би се вратио жив.' Чуло се да је земља дисала тамо где су побијени, да је највише оно дрвеће у Словенији које је никло из њиховог меса и костију и да у крошњама тог дрвећа хује њихове неутешене душе. Многе мајке су имале само једну жељу – да за те душе по словеначким висовима проспу стотине хиљада свећа не би ли се смириле и утешиле.

У ове дане пре шездесет година овде смрт није нашла само једна него многе војске. Оне су се бориле под различитим знамењима, а свима је пресудила једна рука и тако их под земљом помирила и

збратила. Други народи су одавно подигли светилишта својим мученицима, а Србима се отаџбина тек недавно смиловала и окренула прву страницу те најдуже читуље у крвљу запечаћеној књизи.

Тужни зборе! У овом историјском чину нисам узео реч само као син свога оца већ и као син свих очева који остају без гроба у свим временима. Зато се и ова реч тиче свих војски, а не само војске краља Петра Другог. Реч речена у њихово име може бити само она коју су под земљом смишљали деценијама и коју би рекли када би устали. Та реч испаћена и плаћена најкупљом ценом може бити само блага реч мира и разумевања. Реч која се не свети и не суди јер је истина да варварство почиње чим жртве узму правду у своје руке. Гроб нема страна. И ова служба била би оскрнављена кад не би била у служби помирења. Само тако ниједна жртва неће бити узалудна. Само тако бићемо достојни њиховог мучеништва, а свака кост може постати златна спона међу људима и народима.

Мир пепелу незнатих јунака и знаних мученика! Слава нашој непрежаљеној браћи и очевима."

Др Чедо Вукмановић, захваљујући се у име Удружења „Открићемо истину”....

„Данима су”, рекао је, „камиони превозили несрећнике, везане међусобно жицама. Падали су главачке, ломили руке и ноге, а њихови мучитељи су их гурали до краја онога платоа, на којему смо данас одржали парастос. Довозили су их из разних сабирних центара, из подрума, фабричких хала, биоскопа. Убијани су, у тим шумовитим предјелима, и најчешће нису сахрањивани. Егзекутори су кидали борове гране и њима их покривали, а онда су их дивље звијери недјељама и мјесецима разносиле. Смрад се ширио камничком долином тих дана, па су се мјештани селили одавде. Код Кочевја, у Крену хиљаде њих је бачено у огромну јаму површине 200 са 200 метара. Немам, вјерујте храбрости, да причам о томе.”

Послије „опијела помирења”, како су новине назвале јунско окупљање и достојанствени парастос, који је прошао без „најављене” буке „осветника”, клима се почела мијењати и у Црној Гори. Сада се много слободније говорило у словеначким гробницама, о убијенима и онима који су их трајно „настанили” далеко од прадједовских огњишта. Објављени су и фељтони, појединачна свједочанства, интервјуи, изјаве и коментари слободних интелектуалаца, историчара и публициста. Снажан тон давала су словеначка истраживања у континуитету, која су резултирала откривањем нових јама безданица. Званична власт се, међутим, и даље није оглашавала. Удружење „Открићемо истину”, иако га предводе ветерани, добило је нови вјетар у једра, одлучно да спроведе у дјело своје циљеве и програмске задатке. Услиједио је маја 2009. још један пут у Словенију вођства Удружења ради сакупљања најсвјежијих података о старим и новим гробницама, али и ради добијања одговора на једно од кључних питања: Ко је и зашто повео словеначко „крваво коло”?

(Подвукла – Искра)

+ HRVOJE MAGAZINović

Na pravoslavni Veliki Petak 10. aprila u 17:50, naš drug i stariji brat, sluga Božiji Hrvoje Magazinović, u svojoj 102. godini života promenio je svetom i upokojio se u Gospodu našem Isusu Hristu.

Po svedočanstvu žene koja se poslednjih godina brinula o njemu, Hrvoje se upokojio mirno, držeći je za ruku.

Hrvoje Magazinović rođen je u Zadru 29.5.1913. godine. Osnovnu školu pohađao je na ostrvu Molat i u Splitu, gde je i maturirao na Realnoj gimnaziji 1932. Na beogradskom Pravnom fakultetu diplomirao je 1937. godine, a stepen magistra privrednog prava stekao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1970. godine. Praksu advokatskog pripravnika vršio je u Splitu i Banjaluci. Objavio je više radova iz pravne oblasti.

Još za studentskih dana politički se opredelio za JNP Zbor, čiji je banovinski sekretar bio u Banjaluci od 1939. godine do raspada Kraljevine Jugoslavije 1941. godine. Pred ustaškim progonima uspeva da se spase begom u Beograd. Tu mu se pridružuje verenica Zora Kesić, iz Banjaluke, s kojom sklapa brak.

U građanskom ratu sarađuje s antikomunističkim Srpskim dobrovoljačkim korpusom, s kojim se, u jesen 1944. godine povlači u Sloveniju, pa u Italiju. Posle boravka u logorima Forli i Eboli, prelazi u Trst, gde ga 23.3.1949. godine, hvata jugoslavenska Udba. U Postojni biva osuđen na 20 godina robije. Posle skoro 11 godina robijanja, sa prvih 9 meseci teških mučenja, te boravka u zatvorima u Ljubljani, Beogradu, Sremskoj Mitrovici i Požarevcu, biva oslobođen 29.11.1959. godine.

Nakon dve godine uspešnog rada na pravnim poslovima u beogradskom Autotransportu, Udba ga proteruje iz Srbije. Od 1963. godine, u splitskom Brodogradilištu radi na komercijalnim pravnim poslovima. Godine 1990. odlazi u penziju.

Svoja sećanja opisao je u svojim memoarima „Kroz jedno mučno stoljeće“, koje možete da čitate putem Novog Videla.

Hrvoje Magazinović, autor knjige sećanja, dao je jedan opširan intervju za Radio-televiziju Republike Srpske, u trajanju od sat i po vremena, od koga je Valentina Lekanić napravila dokumentarni film. Intervju je vodio profesor istorije Zoran Pejašinić, a film je emitovan u dva dela, 4. marta i 11. marta, na Prvom kanalu RTRS.

Kroz kolaž Hrvojevih sećanja i fotografija, Lekanićeva i Pejašinić su uspeli da oslikaju Hrvojev portret, koji je čitaocima njegovih memoara u mnogome poznat, ali koji baca svetlo na mnoge događaje iz banjalučkog perioda Hrvojeve mladosti, koji nisu stali u knjigu.

Neka mu Gospod oprost i sagrešenja i daruje mu rajsko naselje.

Sajt: **Novo Videlo**

Priča o Hrvoju je krenula kada sam slučajno došao do njegovih memoara... Ne znam šta me više zakovalo za stolicu, da li lakoća pisanja, upečatljivost slika, živost likova ili golgota čoveka koji još pri prolasku kroz nju, oprašta svima. Do tada sam junake poznavao samo iz naše istorije... ali o njihovom životu je bilo malo reči ili ništa. O svetiteljima se moglo više pročitati ali njih nisam izistinski doživljavao, jer su za mene, nedovoljno verujućeg, stajali u neakvoj magli... A kada sam završio čitanje Hrvojeve knjige, bio sam siguran da je to junak koji ostatak svog života posveti pisanju knjige za nas mlade. Uputstvu o tome kako je

došlo do onoga što se nama stalno vraća a valjda bi trebalo da se više ne ponovi.

Poželeo sam da čujem šta taj junak ima danas da kaže i iznenadio se kako sam lako došao do njegovog telefona. Bilo mu je drago što je knjiga ostavila utisak na mene i od tada smo se družili, sarađivali i vodili borbu da njegova knjiga dopre do javnosti i probudi, bar kod pojedinaca, volju za patriotizam, za rad na korist naroda, rad mučenički, rad koji se ne isplaćuje. Njegov život je bio negacija za sve argumente koje bi suprotstavili ovom.

Mi smo učili kako je to ne mrzeti drugog, nadajući se da iza toga dolazi da ih sve voli. Hrvoje je koračao daleko ispred, mnogi od nas ga nismo dovoljno razumevali. On se tako star ulagao daleko više od nas. Bilo nas je sram našeg hladnijeg gledanja na situaciju... što ništa u nama nije pozivalo na reakciju koju je vreme tražilo. Kao da smo se kod prve teže prepreke pomirili, posustali i ponašali kao da nas to sve ne zanima; utopili u sredinu koja je sebe isključila... Jer mnogo je lakše shvatiti da te nije ni bilo, nego da si sve to gledao svojim očima a ništa nisi preduzeo. A on nas je bodrio svojim primerom da pojednostavi stvari, da razotkrije stranputice i oslika događaje pravim bojama. Razmišljao je mnogo i neprekidno nas obaveštavao... Okupljao je oko sebe mlade ljude kod kojih je tražio korekcije za svoj rad... U toj i takvoj interaktivnoj saradnji proveravao je svoje metode i rešenja za društveni preporod. Njegovo iskustvo, koje se merilo vekom, bilo nam je od neprocenjive koristi.

Kada sam pripremao reprint njegove knjige, prvi predlog za korice je bio prikaz palog Isusa pod krstom, na putu za Golgotu. Hrvoje je to odbio: Ljudi će misliti da su moje muke ravne njegovim, a to naprosto nije ni blizu...

Duboko sam zaronio da o Hrvoju razmišljam kao gubitku generacije koju predstavljam. Nalazim da smo želeli puno, da smo mogli više ali nije imao ko da nas vodi. I tu su svoje mesto našli likovi poput o. Mitrofana Hilandarca i Hrvoja Magazinovića. Njihova priča nije bila prazna, bila je pravo očinska, nije mazi-la ali je bila razumna, strpljiva i čekala da stasamo za nju... onako kako smo jedino i mogli da je primimo. Izgleda da gubitkom ovakvih ljudi, nestaje izvora koji poziva na slogu, okupljanje, zajedništvo, praštanje, razumevanje, ljubav... Da pokrenemo čitavu generaciju, da najbolji među nama zauzmu mesta koja odlučuju o sudbini svih nas. Tako bi voleo naš drug Hrvoje – da izađemo na pravi put.

Neka mu je večna slava i hvala!

Pavlović Aleksandar, član Društva Hilandar Valjevo
(Tekst skratila – *Iskra*)

Hrvoje je sahranjen 15.4.2015. na splitskom groblju Lovrinac uz svoju majku Vjekoslavu i suprugu Zoru.

Hteli smo da ovaj nekrolog dopunimo najznačajnijim Hrvojevim radom kao studenta, člana JNP Zbor, vatrenog Jugoslovena, pokretača splitskog omladinskog glasila `Vihor`. Njegov rad je bio tako plodan i raznovrsan da je teško napraviti najbolji izbor - a to je i prošlost - čiji se značajni detalji mogu naći u njegovoj knjizi. Iako star, pre svega žrtveno odan dobru domovine i naroda, gledao je napred i uvek bio okrenut njihovoj budućnosti. Prethodni redovi svedoče da je `zaorao` na pravom mestu - ne bez nade i odjeka. Pridružujući im se, nadamo se da najprigodnije i sami odajemo poštu trudbenoj i rodoljubivoj duši našeg Hrvoja.

Iskra

+ MARKO SUNARA

U srijedu, 15. IV. 2015., preminuo je u Milwaukee, Sjedinjenim Državama Amerike, Marko Sunara. Šesto od sedmero djece poznate i ugledne porodice Jerolima-Jere i Stane Sunara, rođen je u Šibeniku 13. IX. 1921. godine – tri mjeseca i jedan dan pošto je Italija morala napustiti njegov voljeni grad i druge dijelove Dalmacije i Hrvatskog Primorja.

Poslije osnovne škole, Marko je pohađao i diplomirao u Građanskoj školi u Šibeniku, što ga je osposobilo za rad u privredi ili za dalje obrazovanje u tom polju.

Prisustvo Italije u “gradu kralja Krešimira” i okolini – određeno odlukom saveznika Velike Britanije, Francuske, i Rusije tajnim Londonskim Ugovorom od 26. IV. 1915., bez znanja i odobrenja stanovništva – uticalo je na raspoloženje i političko opredjeljenje velike većine naroda ovih krajeva, uključujući porodicu Sunara. Opetovalo je iskustvo ranijih vremena kada su bili podložni nezasitnim interesima Venecije, Bizantije, i Austro-Ugarskog carstva.

Pouka ovog iskustva prošlosti uvjerila je Marka – kao i mnoge druge mlade ljude i žene njegovog naraštaja – da se je u jednoj većoj, snažnijoj državi lakše oduprijeti odlukama kao onima u Londonskom Ugovoru; da je u jednoj kulturno, politički i privredno ujedinjenoj državi južnih Slavena na Balkanu lakše zaštititi interese svoga naroda i svoje zemlje od strategije Velikih Sila, “Podijeli pa vladaj”. To uvjerenje ga je navelo da se pridruži omladinskoj organizaciji Jugoslavenskog narodnog pokreta Zbor.

Početkom 1944. godine Marko je prešao u okupiranu Srbiju, pridružio se Drugom puku Srpskog Dobrovoljačkog Korpusa, i sa njim u jesen 1944. otišao u Sloveniju – po neostvorenoj namjeri pružanja otpora sovjetsko-partizanskom ovladavanju Jugoslavijom.

Kada se je, početkom 1945., počela ostvarivati zamisao osnivanja Hrvatske Armije u okviru Vojske Jugoslavije, pod vodstvom generala Matije Parca, Marko je - s ostalim Hrvatima u Dobrovljcima, i bar jednim Srbinom – prešao u novo-osnovanu jedinicu.

Početkom maja/svibnja 1945. godine, vojne jedinice i civilno stanovništvo, suprotstavljeno nago-vještenom uređenju Jugoslavije po sovjetskom uzoru, prešlo je u Italiju i bilo stavljeno pod kontrolu i upravu britanskih vlasti. Konačno smješteno u logoru blizu grada Eboli, južno od Salerna, ono je živilo u tom logoru do proljeća 1947. godine.

U tom logoru Marko je sreo i zavolio ljupku i milu Radmilu, kćerku poštovanih Dragoljuba i Stane Dragutinović, iz Šapca. Vjenčali su se 14. IX. 1947, u Diepholzu, gdje je bio smješten dio stanovnika logora Eboli – koji su bili premješteni iz Italije u britansku zonu Njemačke, u proljeće 1947.

Marko i Radmila su se uselili u St. Louis, U.S.A., u novembru/studenom 1950., i odatle preselili u

Milwaukee, u augustu/kolovozu 1951. Tu su se sakupili i ostali članovi porodice Dragutinović. Svojim ugledom i radom doprinosili su napretku svoje šire narodne zajednice. Marko i Radmila su se posjećivali i živili u tjesnim porodičnim odnosima sa Markovim bratom Jugom i njegovom porodicom, nastanjenim u New Yorku.

Do odlaska u mirovinu, Marko je radio samo u jednom industrijskom preduzeću, poštovan i cijenjen od svojih kolega. Naporan, težak fizički rad ostavio je neželjene posljedice na njegovo zdravlje. Rado je pratio sportove, ali je uživao u igri šaha. Bio je vrstan šahista i “s guštom” učestvovao u natjecajima lokalnog šahovskog kluba.

Uvijek je s velikim interesovanjem pratio razvoj događaja u “starom kraju”, na koje su sudbonosno uticale “Velike Sile”. Član i časnik Američko-jugoslaven-skog udruženja “Jadran”, radio je i živio u poštovanju svoje narodne i vjerske tradicije.

I pored posljedica fizikog rada, Marko je bio kripak i snažan, i izgledao svjež i mlađi od svoga doba sve do prije dvije-tri godine. Tada su nastale promjene koje su mu veoma otežale život u posljednje vrijeme. Njegovan s dubokom ljubavlju i požrtvovanjem svoje inače iznurene Radmile, umro je u njenom prisustvu kasno uvečer, pošto su članovi šire porodice Dragutinovića već bili napustili bolnicu.

Misu za upokojene u crkvi Sv. Augustina, u Milwaukee, služio je župnik, Dr. fra Lawrence Frankovich, u prisustvu žene Radmile, Markovog brata Juge i sinovca Ive, mnogobrojnih potomaka pokojnog mu pašanca Bratislava-Bate i Anđelije-Ane Vasić, šure Branislava i Vukice Dragutinović, i malobrojnih još živih njegovih drugova, drugarica i prijatelja. U kratkom govoru župnik je istakao ljudske vrline svoga župljanina Marka, koga je dugo poznao i vrlo cijenio.

Marko je sahranjen u ponedjeljak, 20. IV. 2015, u groblju Good Hope, u Greenfieldu, predgrađu Milwaukeea – u kome već počivaju u miru mnogi njegovi bivši drugovi Dobrovoljci, drugarice i prijatelji.

Poslije sahrane, prisutni su bili tradicionalno ugošeni u jednom restoranu.

Marko je iza sebe ostavio svijetao trag ne samo kao čovjek izvanrednih ljudskih odlika, nego i kao rodoljub širokih vidika i shvatanja povjesnih interesa svoga naroda i svoje zemlje. U ovim vremenima cjepkanja i razdvajanja i sebičnih uticaja Velikih Sila na sudbine malih naroda i država, Marko je svojim životom svjedočio da su potrebni i mogući bolji povjesni hodovi.

Trajan mu spomen među ljudima i rajsko mu naselje. Odanoj i mukotrpnoj, dragoj Radmili, bratu Jugi i sinovcu Ivi, i članovima šire mu porodice, iskreno saučešće i u tuzi i u poštovanju divnog čovjeka, prijatelja i druga.

Marko Pivac

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

Уместо цвећа на гроб моје драге другарице Славке Иванић, са молитвом Господу да је прими у Његово Царство
Анђа Васић \$ 25

За покој душе моје драге и вољене другарице Наде Пропадовић уз молитве Господу да јој подари рајско насеље
Анђа Васић \$ 25

Мојој драгој и доброј другарици Нади Драшковић, да јој се Господ смиљује и прими у Његово Царство
Анђа Васић \$ 25

Мојим драгим другарицама и друговима велика хвала на утешним речима поводом смрти моје драге сестре Славке и њиховој пажњи за време њеног боравка у старачком дому. Добровољци и четници који су били на лечењу од пегавог тифуса у болници Логатец, као и болесници из болнице у Еболију, које је она неговала увек су је спомињали и остали захвални.
Нада и Мило Поповић A \$100

За покој душа недавно преминулих другова Добривоја Ђукића и Тоше Тодоровића
Живко и Маца Ђирјанић £ 20

Iskra
ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlij@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskra” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poverenika za Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, Vic.3146 — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMAČKA: D. Jakovljević, Falkstrasse 93, 60487 Frankfurt am Main.

Брзо урушење долара

Сједињене Државе се налазе на прагу „катастрофалне економске кризе”, изјавио је амерички политичар и бивши члан Представничког дома САД Рон Пол у интервјуу телевизији CNBC.

По његовом мишљењу, разлог за то ће бити пуцање доларског економског „мехура”, то јест ситуација у којој ће се велике количине хартија од вредности продавати по цени која ће бити далеко од стварне вредности због високе потражње за њима.

Упркос томе што је индекс америчког долара, који одражава његову динамику у односу на валутну корпу, достигао максималне показатеље у последњих 12 година, то не значи да је долар снажна валута. Долар је снажан само у поређењу са другим валутама.

„Ту се не ради толико о томе да је долар снажна валута, колико о томе да друге валуте не стоје боље. Основни показатељи су јако лоши. Када више од половине становника једва саставља крај с крајем, може се говорити о томе да је привреда у лошем стању”.

Бивши конгресмен није могао да предвиди када ће се тачно догодити „пуцање доларског мехура”, али је уверен да ће се то догодити „брзо и за многе неочекивано”.

Урушавање долара, а затим и тржишта хартија од вредности, догодиће се након што Федералне резерве САД почну да повећавају каматне стопе, а то би, по мишљењу неких аналитичара, могло да се догоди „касније ове године”.

Важну улогу у процени економске ситуације игра и психолошки фактор уверености. У овом тренутку не постоји увереност да треба инвестирати средства у САД, упркос снажном тржишту, сматра амерички политичар. (Факти, 16. 4. 2015).

ПРИЛОЗИ...

За покој душе нашег врлог и најбољег друга Хрвоја Магазиновића
Даница Павлица K\$ 100

За сећање на нашег драгог супруга и оца Живана о Ускрсу 2015.
Драгица Лазаревић са породицом £ 20

+ Добривој Ђукић

Рођен је 1923. године у Кланици код Ваљева од оца Милорада и мајке Невене. Детињство је провео на селу са братом Боровијем и сестром Љубинком, чувајући стоку и како је говорио радећи све сељачке послове. Када је у лето 1941. дошло до грађанског рата, ступио је у српске добровољце, касније Трећи пук СДК, чију је блискост и присно другарство дубоко заволео. Прошао је сва страдања и страхоте рата, увек у првим редовима, рањаван неколико пута.

Као добровољац прошао је сва искушења војно-избегличких логора у Италији и Немачкој, да се на крају „путања” са мноштвом других бивших добровољаца „скраси” у Бирмингему, Енглеска, где се жени са Бисерком Глишић, својом младом и лепом комшиком из села Кланице. Радећи годинама у фабрики чоколаде „Кадбури” помогао је многим, а према млађима понашао као родитељ. Бисерка и Добривој изродили су сина Николу и ћерку Јелену, који су их опет обрадовали са 6 унучади и 3 праунучади. За све потомке Добривој је био и остао Деда Бели.

У унутрашњем раду наше заједнице, Добривој је увек био најревноснији и први у тиму који је спремао и паковао „Искру” за пошту. У својој привржености „Искри”, Добривој је пре и после, пошто је лист престао да се штампа у Бирмингему, имао врсту свог приватног повереништва. Усамљенијим појединцима у Бирмингему и оближњим местима лично је разносио „Искру” и од њих сакупљао прилоге. Тако је сам растурао преко десетак примерака све до краја 2014. Изузетно пажљиви и пуни љубави за ближње, Добривоје и Бисерка ће остато запамћени, јер су задужили нашу заједницу, редовним посетама и обилажењем, немоћних и болесних, да их подрже и принесу им.

Добривоје се упокојио 7. а сачувао 13. априла 2015. у Бирмингему. Опело у цркви Лазарици служио је месни парох о. Ненад Поповић и том приликом пригодно беседио о животном путу покојника. Наше најдубље саучешће ожалашћеној Бисерки и њиховој бројној породици. Нашем драгом, оданом и племенитом другу Добривоју, слава и хвала. Молимо се васкрслом Христу да му дарује вечни покој!

Искра

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампању, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође и све броје за прве две године Искре 1949 и 1950, као и другу сродну литературу – читати их или „преузети” (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и нај-бездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ПРИМЕР ЈЕРМЕНИЈЕ И ПЕРСПЕКТИВА ПРИСТУПАЊА СРБИЈЕ ОДКБ–у

Како је сваком иоле разумном човеку јасно да је војна неутралност Србије само „мртво слово на папиру“, те да је иста у актуелној геополитичкој ситуацији потпуно немогућа и неодржива, сматрамо да је једина алтернатива постојећем „тихом“ пријему Србије у НАТО заправо приступање савезу под називом – Организација за колективну безбедност и сарадњу (ОДКБ).

Разлоге због којих би сваки родољубиви Србин са елементарном културолошком, духовном и геополитичком свешћу морао да буде против чланства Србије у злочиначком и анти-српском НАТО савезу сувишно је и спомињати. Јер сваком Србину коме није испран мозак НАТО пропагандом коју шире страни агенти оличени у разноразним тзв. НВО, јасно је шта је тај савез учинио српском народу и српским земљама.

Упркос томе, срамним споразумом са НАТО који је недавно потписала издајничка власт у Београду, војницима НАТО пакта одобрава се слободан пролаз и коришћење инфраструктуре Србије, без наплате или обештећења. Даље, припадницима НАТО гарантује се дипломатски статус и изузеће од административне, кривичне или грађанско-правне одговорности, кад год се, по било ком основу, нађу на територији Србије. Старешине и војници НАТО тако на територији Србије добијају далеко већа права него што их у Србији имају старешине или војници Војске Србије! Поставља се логично питање, када је и чиме НАТО заслужио такве привилегије?

Заправо, све је видљивије да је војна неутралност, као званична државна политика, угрожена и да се припрема терен за њено и формално напуштање. Разноразни саветници, инструктори и агенти НАТО, јавно или тајно, шире тезу да је НАТО једини прави избор, да је то предуслов сваког просперитета. Један од тих саветодаваца је некадашња истакнута НАТО перјаница и злочинац – Тони Блер, бивши премијер Велике Британије. Онај исти Блер који је све чинио не би ли припремио и креирао лажна образложења за покретање НАТО агресије на Србију и не би ли сатанизовао српски народ. Онај Блер кога су медији у његовој земљи окарактерисали као Клинтонов привезак и који је више пута јавно разобличен као особа која је креирала и ширила неистине о Косову и Метохији, непостојећем оружју за масовно уништавање у Ираку и много других неистина и обмана. А као што знамо, налик Блеру су и други НАТО злочинци и клеветници, тако да се Србији

никако не пише добро уколико њен издајнички режим настави да је перфидно гура у овакав савез (читај потчињавање) са непријатељима са којима немамо никакав заједнички интерес.

На другој страни, у текућем процесу обнове источних интеграција, имамо поменути савез држава (Организација за колективну безбедност и сарадњу) са којима никад нисмо имали никакав војни конфликт. Шта више, на челу тог савеза налази се нама братска и једноверна Русија. Предности приступања том савезу између осталог били би: обнова застарелог наоружања и технике, могућност повећања бројног стања у Војсци Србије (игноришући тако западњачке уцене које су актуелне данас), и још много тога. Русија би као корист могла имати то да у Србији као најзападнијој земљи ОДКБ–а, постави у њеним базама јединице ПВО и ПРО, док би то такође била још једна велика корист за нас јер би тако обезбедили сигурност нашег ваздушног простора. Критичари приступа Србије овом савезу најчешће наводе чињеницу да смо окружени земљама НАТО савеза, као и да Србија нема копнену границу са ОДКБ–ом и да је сходно томе наводно „немогуће“ па чак и „штетно“ било какво размишљање о таквом кораку.

Међутим, као пример неистинитости и злонамерности такве тврдње можемо навести пример Јерменије која је чланица ОДКБ–а, а такође нема копнену границу са чланицама овог савеза и окружена је углавном непријатељски расположеним земљама. Погодности чланства у том савезу Јерменија осећа кроз наоружање које је добила од Русије (ПВО систем С–300), као и чињеницу да њену границу са Турском која је изразито непријатељски настројена према њој а притом је и чланица НАТО, чува руска војска. Погодности приступања овом савезу имао би и неке друге погодности попут борбе против наркотика, с обзиром да се и таква делатност налази у опису активности овог савеза.

Све у свему, пуно чланство Србије у овом савезу у коме она тренутно има статус посматрача, имао би свој економски, безбедносни и дипломатски карактер који би био веома користан за Србију. Сматрамо да би се на тај начин зауставило уништавање и распарчавање Србије од стране НАТО окупатора, као и да би се створила изузетно добра подлога за ослобођење и уједињење српских земаља до којег ће засигурно доћи у повољном геополитичком тренутку.

Ј. Ивић